

POUTNÍ DENÍK 2003 – 2004

Prohlubování přátelství s Ježíšem skrze evangelium podle svatého Jana

Obrázek, který vidíte níže, je vzácnou malbou na dřevo pocházející ze 6. až 7. století. Jedná se o jedinečnou koptskou ikonu, kterou dnes můžeme nalézt v pařížském Louvru. Napravo, v muži s vousy, v jehož svatozáří se značí znamení kříže, rozeznáváme osobu Krista. Nápis v koptštině jej nazývá „Spasitel“. Vidíme, jak v jedné ruce drží knihu evangelií, zatímco druhou objímá představeného kláštera v egyptském Baouitu „Apa“ Ménu. Otec Ména je znázorněn téměř na stejné úrovni jako Kristus. Oba muži vypadají vážně; jejich postoj je vyjádřením jejich vnitřního života. Oba žijí v naprosté blízkosti Božímu srdci. Mezi Ježíšem a Ménou navíc vycítíme velmi prosté pouto. Jedná se totiž o dobu, v níž se vypráví o velmi podivuhodných setkáních svatých s Pánem.

OBSAH

List autorského týmu
Pro vás, členy koordinačního týmu

Září

Milovaný Ježíšův učedník v Janově evangeliu

Říjen

Ježíš přichází k nejhudším (*J 5, 1-9*)

Listopad

Společně prožívat společenství (*J 5,10-47*)

Prosinec

Betlém, „Dům chleba“ (*J 6, 1-71*)

Leden

Přijít se napít k prameni (*J 7*)

Únor

Ježíš, Světlo světa (*J 8,12-59*)

Březen

„Ani já tě neodsuzuji“ (*J 8, 1-11*)

Duben

Podobenství o Dobrém pastýři (*J 10*)

Květen

Vzkříšení Lazara a dar Ducha svatého (*J 11*)

Červen

Příběh o slepém od narození (*J 9*)

Červenec – srpen

Pokrm – Betánie (*J 12*)

PŘÍLOHY

1. Úvodní slovo pro koordinační tým
2. Malé skupinky přátel
3. Prohlubování našeho způsobu života ve Víře a Světle
4. Modlitba chudého srdce
5. Pantomima ve Víře a Světle
6. Společné prožívání obřadu umývání nohou
7. Modlitba Víry a Světla
8. Modlitba za jednotu křesťanů
9. Den „Zvěstování a Sdílení“
10. Dotazník pro hodnocení života ve společenství
11. Víra a Světlo ve světě

Dotazník hodnocení Poutního deníku

Milí přátelé,

Také letos – po druhý rok – budeme kráčet po stopách „milovaného Ježíšova učedníka“ Jana. Nacházíme se totiž u druhé ze tří částí Janova evangelia, jež budeme mít tu radost po celý tento a ještě i po celý příští rok prohlubovat. Stejně jako loni i letos nám v tom budou nápomocny meditace, které pro Poutní deník napsal Jean Vanier.

Víme, Jeane, že Janovo evangelium velmi miluješ a že podstatným způsobem sytí Tvou reflexi i Tvou modlitbu. Děkujeme Ti, že se s našimi společenstvími již tolik let měsíc co měsíc tímto způsobem setkáváš. Děkujeme Ti, že nás i letos, stejně jako příští rok, budeš na cestě ke společenství, s Ježíšem přebývajícím v Otcově srdci, provázet. Jde o nabídku veliké milosti pro každé společenství! Ano, kéž je Ježíš více milován, kéž v nás – v našich životech, v našich společenstvích, v našich církvích - nalezneme Radost.

Tedy, na cestu! Otevírá se před námi dlouhý a krásný rok, v němž budeme mít opět novou příležitost objevit, jakou Láskou nás Ježíš miluje... Bude to rok, v němž se budeme moci stát jeho přáteli a učit se milovat své bratry a sestry, zvláště ty, kteří jsou srdcem našich společenství, ty, kdo jsou slabí, opovrhováni a odmítáni, „jako miloval On“.

Jak je vzrušující sledovat, jak se budeme všichni – celkem ve 1464 malých společenství - snažit prohloubit tuto cestu přátelství s Ježíšem ukrytým v chudém a svědčit o něm před zraky světa. Ve všech čtyřech koutech světa, v odlišných kulturních kontextech, různých tradicích, skrze radosti a starosti, z nichž se skládají naše každodenní životy.

Milí přátelé, neváhejte objevit a s nadšením se pustit do užívání Poutního deníku, který máte právě v rukou! Nebojte se jej tvořivě a pružně přizpůsobit tak, aby po praktické stránce zcela odpovídal požadavkům Vašeho společenství a způsobům prožívání, jaké jsou Vám blízké, a to tím spíše tehdy, budete-li mít pocit, že některé z návrhů právě nezapadají do celku Vám vlastních tradic nebo praxe běžné v prostředí Církve ve Vaší zemi. Na naši pouť vstříc jednotě, po níž Kristus tolik touží, je důležité nemít strach a postupovat po malých krůčcích stále vpřed. Všichni jsme povoláni, abychom se stávali stále otevřenějšími k našim bratrům a sestrám patřícím ke křesťanským tradicím odlišným než je ta naše a vyznávajícím odlišná bohatství; a zároveň každý z našich členů je zván k tomu, aby především zakořenil ve své vlastní tradici.

To je základní poselství! Avšak není vždy jednoduché, a to ani ve společenstvích, ani při mezinárodních setkáních, ani v tomto Poutním deníku, který se obrací na celek Víry a Světla, nabídnout každé osobě a každému společenství skutečné povzbuzení, tak, aby se skutečně otevřely druhým a zároveň aby prohlubovaly své zakořenění v Církvi. Někdy může jazyk, který užijeme, zranit nebo postavit zeď... Mějme na paměti, že jsme dosud stále na cestě a že dosud stále hledáme ten nejlepší způsob, jak kráčet společnou cestou dál; opět tedy - nebojme se cokoli v tomto Poutním deníku přizpůsobit či jinak pozměnit, budeme-li to považovat za nutné.

Konečně bych ráda srdečně poděkovala velmi nápaditému týmu, jehož zásluhou tento Poutní deník vznikl: Silvii ze Švýcarska, Claudovi a Mary z Irska, Natálii a Matoušovi z Francie. Obromnou práci, díky níž se k Vám brožurka, která Vás má při Vaší práci pro společenství podpořit, dostává včas, vykonali rovněž otec Joseph a Corinne. Obrázky, z nichž je tolik cítit život a jež ilustrují celý Poutní deník, jsou dílem Terezy. Krátce díky Vám všem, stejně jako díky Vám, kdo se stanete překladateli Deníku do jazyka své země.

Všem a každému společenství zvláště – dobrý rok! Vložme v Ježíše svou důvěru. Staňme se jeho přáteli. A budme si jisti, že On, jenž je šířasten, může-li se stát přítelem naším, obejmě naše ramena svými pažemi a bude nás chránit stejně jako chránil svého přítele Ménu.

Viviane le Polain
Mezinárodní koordinátorka

List autorského týmu

Pracovní tým, který pro Vás letošní Poutní deník vytvářel, tak činil s velkou chutí a nadšením. Z celého srdce by si proto přál, aby se stejná radost a pocit uspokojení mohly přenést i na Vás ve chvílích, kdy jej budete pročitat a jakýmkoli způsobem z něj čerpat inspiraci.

*Snažili jsme se tentokrát při vybírání aktivit vhodných pro naše setkávání položit důraz zejména na uplatnění různých způsobů nonverbální komunikace – možnosti využití **řeči těla**, řeči tolik blízké mluvě, kterou hovoří srdce; rozmanitých druhů **her a hříček**, na možnosti vyjádření pomocí symbolických **gest**, ale také na využití **předmětů**, které mohou rovněž dobře znázornit skutečnost. Věříme, že všechny tyto formy sdělování skutečně pomohou našim handicapovaným přátelům, ale i ostatním členům našich společenství na cestě duchovního růstu.*

*Zcela zvláštní pozornost jsme se v tomto Deníku pak snažili upřít k okamžikům, kdy se společenství schází, aby si spontánně pohovořilo, se zvláštní něhou vzájemně poslušovalo, radovalo se a vychutnávalo si ono bytí spolu, k okamžikům, v nichž se jedinečně projevuje naše vzájemné přátelství a tedy i **přijímání jeden druhého**, totiž k okamžikům **společného sdílení stolu**.*

***Čas slova** je pokaždé uvozen četbou z evangelia (příslušný úryvek je vždy citován vedle tématu pro daný měsíc), již následuje meditace Jeana Vaniera. Tu může přečíst nebo vlastními slovy převyprávět vedoucí, případně kaplan společenství. Poté se společenství shromažďuje do malých **skupinek sdílení**, vždy po pěti či maximálně šesti členech; každou skupinku vede jeden ze členů koordinačního týmu. Pro řadu našich členů jde o jediný okamžik v měsíci, kdy se mohou zcela svobodně a bez zábran vyjádřit k otázkám, jež jsme se snažili formulovat co nejjednoduššeji.*

*Určitý prvek novosti jsme nechali projevít se v **čase modlitby**. Snažili jsme se zejména objevit a ozřejmit hodnotu ticha v „modlitbě chudého srdce“; navíc Vám nabízíme několik překrásných textů, které jsou zároveň výzvou k osobní meditaci. Po celý rok budeme společně prožívat své přátelství s Ježíšem; toto přátelství můžeme i navenek zcela konkrétně projevít: navrhujeme Vám, abyste si pro každého člena společenství připravili z malého kusu látky jakýsi „uzel přátelství“, který si pak vzájemně můžete předat během prvního setkání. K tomuto prvnímu pak můžete každý následující měsíc přidat jeden nový symbol. A – jako první vzácný dárek – Vám nabízíme obraz ikony „Ježíše a jeho přítele Mény“, která je jednou z nejstarších ikon v dějinách Církve.¹*

Někteří z Vás snad pocítí touhu prohloubit své prožívání spirituality Víry a Světla. Příloha 3 (str....), kterou najdete v zadní části Deníku, Vám nabízí určitou inspiraci v podobě několika cvičení; inspirovat se můžete rovněž v knize vydané Archou „V srdci našich společenství“². Jde sice o nepatrnou brožurku, jejíž obsah tvoří především řada barevných obrázků, najdete v ní však i několik podstatných, a přitom jednoduchých otázek, které mohou komukoli ze členů našich společenství pomoci uvědomit si prožívání svých osobních vztahů, radostně objevit své dary a prohloubit svůj život zakotvený ve společenství.

¹ Jsme si vědomi toho, že – zvláště v některých zemích – není snadné, aby každý ze členů společenství měl k dispozici svůj vlastní Poutní deník. Vyzýváme vás proto, abyste se, bude-li to nutné, na nás obrátili s žádostí o příslušný počet obrázků, který budete potřebovat. Rádi Vám je zašleme!

² Viz seznam dokumentů, které jsou Vám k dispozici (strana...). Existuje v několika jazycích.

Budeme-li však skutečně každý měsíc rozjímat nad texty Poutního deníku a snažit se společně prožívat podněty, které nabízí, již tím bude naše spiritualita zcela přirozeným způsobem prohlubována. Každé setkání společenství nad konkrétním tématem můžeme chápat jako určité malé formační setkání, setkání, jež prožíváme v „atmosféře přátelství, s Ježíšem“. Neboť takové je téma našeho letošního společného putování.

V jednotě srdce a spojení modlitbou

za autorský tým Poutního deníku

Corinne Chatain

Pro Vás, členy koordinačního týmu

Zamýšlet se před každým setkáním společně nad tím, jakou roli při něm hraje koordinační tým a jakou nese odpovědnost, je velmi důležité. Stejně jako je důležité, aby mezi jednotlivými členy koordinačního týmu mohly růst hluboké vztahy. Neboť srdce Víry a Světla spočívá ve vzájemném přátelství a pokud je přátelství prožíváno na úrovni koordinačního týmu, přenáší se a vyzáruje také do celého společenství. Znovu si proto – hned na počátku nového roku – připomeňme, že pouhá práce, kterou věnujeme přípravě setkání, k tomu, aby se vzájemné přátelství zrodilo a mohlo být živeno, nestačí. Aby se tak mohlo dít, je nutné, abychom v týmu skutečně prožívali všechny tři časy setkání, přičemž bychom neměli opomenout uplatnit i jistou dávku vynalézavosti.

Každé setkání koordinačního týmu pro nás může být příležitostí najít jeden nový způsob, jak prohloubit ducha, který nás ve Víře a Světle provází. Můžeme při tom např. využít některý z podnětů, které jsou nám nabídnuty v Příloze 3 „*Prohlubování našeho způsobu života ve Víře a Světle*“ (str....). Máme rovněž možnost společně se setkat nad meditací Jeana Vaniera, při níž může každý ze členů vždy podtrhnout slovo či větu, která jej nejvíce oslovuje a prostřednictvím takto zvýrazněných úryvků pak sdílet svou zkušenost, jak se nás Ježíš dotýká a jak nás postupně proměňuje.

Hned v úvodu nového roku utvořme malé skupinky přátel. Zamysleme se, zda bude lepší uchovat skupiny tak, jak byly utvořeny v loňském roce nebo zda je raději obměnit (viz Příloha 2, str...). Máme-li možnost tyto skupinky vytvořit a žijeme-li v zemi, kde se tyto skupinky mohou bez nesnází v čase mezi setkáními scházet, můžeme je před každým setkáním pověřovat velmi konkrétními úkoly. Jedna konkrétní skupinka se může např. vždy při setkání postarat o přivítání a některé další přípravy, které bude setkání vyžadovat.

*

Při prvním setkání koordinačního týmu se budeme zamýšlet tak trochu nad průběhem celého následujícího roku. Vyhradme mu proto patričný dostatek času. Skutečně úžasné by bylo věnovat mu jeden celý den nebo i víkend.

Hned na počátku nového roku rámcově vymezíme svůj kalendář akcí:

- Stanovíme data jednotlivých setkání společenství a nezapomeneme při tom na termíny prázdnin.
- Zamyslíme se nad tím, jak budeme slavit **Svátek Světla**. Budeme jej oslavovat společně a ve stejný den jako náš okolní region nebo se raději spojíme s některým z nám blízkých společenství? Pokud bychom svátek chtěli oslavit spolu s naší farností či ve společenství místní církve, je třeba se velmi záhy zkontaktovat s příslušným knězem či pastorem.
- Rovněž pro **Den Zvěstování a Sdílení** (viz Příloha 9, str. ...) bychom již nyní měli zvolit konkrétní vhodné datum, nebylo-li toto datum dosud stanoveno pro celý region, případně zemi.
- Řada společenství v průběhu roku podniká rovněž **pout'** či jiný druh **duchovní obnovy**. Rovněž pro tuto akci bychom již nyní měli vymezit pevné místo a datum.
- A konečně, je-li to možné, zamysleme se nad datem či daty, v nichž bychom chtěli prožít svůj **příští letní tábor**.

*

A nyní se již věnujme vlastní přípravě zářijového setkání.

Na první setkání můžeme všechny členy společenství pozvat malým dopisem, v němž můžeme každého vyzvat, aby vyhotovil obrázek, jenž bude vyprávět o některém z prázdninových okamžiků, v nichž jsme prožili skutečné přátelství.

Opravdovou péčí bychom měli věnovat přípravě oslavy našeho slibu věrnosti společenství, která je navrhována v čase modlitby – tak aby tato chvíle mohla být prožita v krásné a důstojné atmosféře. Předem rovněž požádáme několik maminek, zda by nám mohlo pomoci s přípravou tzv. „uzlů přátelství“, které si budeme vzájemně předávat.

Pomodleme se společně před obrazem Ježíše a jeho přítele Mény.

Zaří

Milovaný Ježíšův učedník

v Janově Evangeliu

▪ Čas přivítání

Koordinační tým by měl na místo setkání přijít o několik chvil dříve než ostatní, tak, aby se mohl s každým z příchozích osobně přivítat. Tak, jak budou jednotliví členové přicházet, můžeme si postupně prohlížet jejich obrázky, které přinesli s sebou a které vyprávějí o chvílích přátelství, jež každý prožil během prázdnin. Znovu se pak nad nimi můžeme sdílet ve chvíli setkání malých skupinek sdílení. Přichystejme rovněž papíry a několik tužek pro ty, kdo snad svůj obrázek zapomněli doma. Pro každého pak budeme mít připravenou ikonu znázorňující Krista s jeho přítelem Ménou.

▪ Čas slova

Přečtěme si úryvek z evangelia podle Jana 15, 12-17. Poté se zaposlouchejme do meditace Jana Vaniera.

*„Život a učení Ježíšovo tvoří obsah všech čtyř evangelí, která v Bibli najdeme. Dokonce bychom mohli s jistotou dávkou nadsázky říci, že se jedná o evangelium jediné, rozdělené jen do různých kapitol. A přece se čtvrté - evangelium, jehož autorem je „učedník, jehož Ježíš miloval“ - od ostatních v určitém smyslu velmi liší. Jde o **evangelium obracející se na ty, kdo touží prohloubit s Ježíšem své přátelství**, jak uvádějí církevní otcové. Sám autor tohoto evangelia pak říká, že jej napsal „abyste uvěřili, že Ježíš je Kristus, Syn Boží a abyste věřice měli život v jeho jménu.“ (J 20, 31)*

Co je to vlastně „život“? Když o „životě“ hovoří Jan, chápe tím Boží život, jednotu Boha se Slovem, společenství mezi Synem a jeho Otcem. Život, jenž je nám dán při křtu, kdy se rodíme „sbora“ skrze vodu a Ducha svatého. Naše nové zrození v nás činí proměnu, díky níž se můžeme učit Boha znát a milovat jako miloval Ježíš. Křest je jakoby pramenem, jenž musí růst a přinést mnohé ovoce. Toto evangelium je tedy evangeliem přátelství a společenství. Přátelství však není statické. Není-li přátelství dostatečně posilováno, brozí mu pomalý zánik.

*Evangelium, o němž hovoříme, bylo napsáno kolem roku 100. Sepsal jej sám Jan nebo možná také Janovi učedníci, když chtěli předat dál to, co Jan v Ježíšově blízkosti učil, kázal a žil. Jeho autor bývá často nazýván „učedníkem, jehož Ježíš miloval“; znamená to tedy, že šlo o někoho, kdo byl Kristem milován více než ostatní? Osobně si to nemyslím; daleko spíše mám za to, že Jan tak chtěl pouze vyjádřit skutečnost, že každý z nás má stejnou šanci – stát se miláčkem Krista. Někdy snad Ježíš svým apoštolům: „**Nenazývám vás již služebníky, ale přáteli!**“ (J 15)*

Janovo evangelium je evangeliem, jež, chceme-li jej pochopit, vyžaduje blubokou meditaci, modlitbu a kontemplaci. Tu v nás zabíjí Duch svatý, otevírajíc v našich srdcích dveře, které dosud byly možná uzamčeny a dávajíc nám tak vkročit o něco hlouběji do tajemství Slova, jež se stalo v Mariině lůně tělem, do tajemství Ježíšova. Origenes, který se narodil přibližně osmdesát let po Janově smrti, v úvodu svého komentáře k tomuto evangeliu dokonce píše, že jej nemůžeme pochopit jinak, než že stejně jako Ježíšův milovaný učedník spočineme na Jeho srdci a Marii, stejně jako on, přijmeme za svou matku.

Ústředním tématem evangelia, které máme právě před sebou, je přátelství s Ježíšem, s tím, jenž nás uvádí do vztahu přátelství s Otcem. Proto dnes pojďme společně uvažovat nad tím, co pro nás přátelství znamená.“

▪ Čas sdílení

▶ Společně

Usadíme se do kruhu, abychom se poté, co jsme vyslechli úryvek z Janova evangelia a meditaci Jeana Vaniera, mohli společně zamyslet nad smyslem přátelství v našem životě.

Ježíš nám říká: „*Nazývám vás přáteli*“. Být přítelem znamená vzít na sebe závazek věrnosti.

V naší úvaze nám může pomoci úryvek z „Malého prince“ (kapitola XXI).

„Chceš-li přítele, ochoť si mě“, řekla liška.

„Co mám dělat?“ zeptal se malý princ.

„Musíš být hodně trpělivý,“ odpověděla liška. Sedneš si nejprve kousek ode mne, takhle do trávy. Budu se na tebe po očku dívat, ale ty nebudeš nic říkat. Řeč je pramenem nedorozumění. Každý den si však budeš moci sednout trochu blíže...“

V letošním roce nás Ježíš vyzývá, abychom se stali společenstvím, v němž je prožíváno přátelství, něha a věrnost. Konkrétně naplňovat čas věrnosti nám budou pomáhat malé skupinky přátel. Vedoucí proto nejprve vysvětlí, proč vlastně a jakým způsobem byly tyto skupinky vytvořeny (viz Příloha 2, str...). Pak se – již v průběhu setkání - mohou tyto skupinky sejít v rámci malých skupinek sdílení, aby se jejich členové mohli vzájemně poznat.

Poté animátor či osoba, která povede další průběh setkání, vysvětlí význam oslavy slibu věrnosti společenství, k jehož obnově budeme během tohoto prvního setkání vyzváni.

▶ Ve skupinkách sdílení

V rámci skupinek sdílení se můžeme vzájemně představit, říci si pár slov o sobě, o své rodině, o místě, kde žijeme, o práci, které se věnujeme...

Každý pak můžeme krátce představit svůj obrázek oslavující přátelství nebo povprávět o nějakém gestu některého z našich přátel, které nás zasáhlo – gestu, v němž se projevila něha, solidarita či věrnost toho druhého...

- Kdo je to přítel?
- Mám sám nějakého přítele?
- Co to obnáší být přítelem?
- Je mým přítelem Ježíš?
- Společenství je místo, kde se zcela konkrétním způsobem prožívá věrnost a přátelství; je to místo, kde každý dává i dostává. Jsem dnes připraven k tomu, abych slíbil, že chci po celý nadcházející rok prožívat své zapojení se do společenství co možná nejvěrnějším způsobem? Jak si to představuji konkrétně?

Malá skupinka přátel, která je pro dnešek zároveň skupinkou sdílení, se může již na setkání shodnout na datum, kdy se v průběhu měsíce opět sejde. Nebude-li to možné, mohou se její členové zkontaktovat alespoň prostřednictvím telefonu, e-mailu, nebo se alespoň spojit modlitbou – například každou středu v podvečer - za sebe navzájem.

▪ Čas modlitby - „*Stát se ještě více Ježíšovým přítelem*“

Usadíme se znovu do kruhu. Budeme si vyprávět příběhy o Ježíši, a to ty, které obzvláště milujeme, ty v nichž Ježíš zjevuje, co to znamená prožívat přátelství. Můžeme vzpomenout na příběh o Martě a Marii, kdy jej obě zvou do svého domu a kdy zatímco Marta připravuje pro všechny pokrm, Marie Ježíši naslouchá. Můžeme si povědět o tom, jak Ježíš povolává Zachea, nebo si oživit tu událost, kdy Máří

Magdaléna rozlévá svůj drahocenný olej na Ježíšovy nohy. Budeme si přát proniknout do těchto příběhů hlouběji, abychom si skrze ně mohli Ježíše ještě více zamilovat.

Pak uslyšíme Ježíšova slova; budeme je opakovat, tak, aby mohla proniknout do našeho srdce. Ano, dobře posloucháme a opakujeme:

- „Milujte se navzájem jako jsem já miloval vás.“
- „Nemá větší lásku než ten, kdo je ochoten položit svůj život za přátele.“
- „Nenazývám vás již služebníky, ale přáteli.“
- „Ne vy jste si vyvolili mne...“
- „...to já jsem si vyvolil vás.“
- „To vám přikazuji, abyste se navzájem milovali.“
- ...

Ve společné modlitbě pak můžeme každý Pánu zvláštním způsobem svěřit některého ze svých přátel.

► Modlitba chudého srdce

Pročtěme si Přílohu 4 (str...), jež je Modlitbě chudého srdce věnována.

Znovu jsme usazeni v kruhu. V ruku každý držíme svůj obrázek znázorňující setkání Ježíše a jeho přítele Mény. Šeptem pak můžeme vyslovit: „Ježíši, ty mě miluješ. I já Tě, Ježíši, miluji.“

▪ OBNOVA SLIBU VĚRNOSTI SPOLEČENSTVÍ PRO NADCHÁZEJÍCÍ ROK

Všichni, kdo si to budou skutečně přát, pak mohou složit svůj slib věrnosti společenství pro celý nadcházející rok.

Shromáždíme se v kapli nebo na jiném místě, kde se obvykle scházíme ke společné modlitbě. V blízkosti oltáře nebo velkého kříže zapálíme svíci. Po boku umístíme vlajku společenství. Vedoucí společenství nebo jeho kaplan nejprve rituál krátce uvedou; aby poté všem přítomným členům položili následující otázky. Jejich znění vyplývá z modlitby Víry a Světla. (Koordinační tým je však může formulovat i jiným způsobem).

- „Chceš v našem společenství následovat Ježíše?“
Každý, kdo cítí, že si to skutečně přeje, odpoví „Ano“.
- „Chceš se účastnit setkání skutečně celým svým srdcem?“
Opět každý, kdo cítí, že si to skutečně přeje, odpoví „Ano“.
- „Chceš se stát všem ve společenství přítelem?“
A znovu každý, kdo cítí, že si to skutečně přeje, odpoví „Ano“.

Nakonec všichni společně vyslovíme at' již kratší či delší verzi modlitby Víry a Světla, kterou nalezneme v Příloze 7 (str...)

Poté kaplan nebo vedoucí společenství každému odevzdá připravený „uzlík přátelství“. Ponecháme si jej každý u sebe v průběhu celého nadcházejícího roku, abychom do něj mohli postupně shromažďovat předměty, kterými si budeme dávat najevo své vzájemné přátelství – dnes například obrázek Ježíše a Mény a maličkou postavičku z koláže.

Zazpíváme si pak společně nějakou písničku na výraz díků.

▪ Čas slavení

Čas slavení tentokrát přichystáme všichni společně.

- ▶ Z měkkého kartonu můžeme nejprve vystříhnout různobarevné siluety postav.
- ▶ Ti, kdo do společenství dnes zavítali **poprvé**, mohou k tomuto účelu použít lesklých papírů.

Každý na svou siluetu vepíše své jméno.

Jednotlivé postavičky pak můžeme připnout či přilepit na papír většího formátu a vytvořit tak z nich jakousi pospolitost. Takto zhotovená koláž může dobře znázornit způsob, jak ve společenství prožíváme přátelství a vzájemnou jednotu. Přátelství, jež si vzájemně předáváme. Koláž pak můžeme použít jako dekoraci ke slavnostnímu stolu.

▪ Společné sdílení stolu

Nejprve stůl hezky prostřeme, stejně jako to běžně děláme, chceme-li přivítat ty, které máme rádi.

Na konci setkání koláž, kterou jsme dnes vyráběli, rozstříháme (znovu od sebe oddělíme jednotlivé postavy a vložíme je do připraveného košíku), tak, abychom si každý, až budeme odcházet, mohli jednu z papírových postaviček odnést s sebou domů. Na člověka, jehož jméno najdeme vepsáno na siluetě, pak budeme po celý nadcházející měsíc pamatovat ve své modlitbě.

♥ NĚKOLIK PODNĚTŮ PRO ČAS MEZI DVĚMA SETKÁNÍMI

Čas věrného přátelství

▶ Malá skupinka přátel

Rovněž v malých skupinkách přátel se sejdeme poprvé v novém roce. Můžeme se v nich proto tentokrát rozdělit do dvojic a takto rozdělení si vzájemně vyprávět každý svůj osobní příběh. Až se opět shromáždíme, můžeme se o své příběhy, které jsme si právě vyprávěli, podělit i s ostatními. V návaznosti na naše poslední setkání a slib, který každý z nás učinil, se vzájemně povzbudíme k tomu, abychom v průběhu nadcházejícího roku nepřestali chránit a prohlubovat své zapojení do aktivit společenství.

Pokud naše skupinka byla pověřena přípravou času přivítání pro příští – říjnové – setkání, budeme z různobarevných kartonů vyrábět papírové „podzimní listy“; pro každého člena společenství připravíme jeden. Na jeho lícovou stranu vepíšeme vždy příslušné křestní jméno, na rubovou pak větu „*Ježíši, uzdrav mě*“. Nad to přichystáme rovněž jednu velkou větev, kterou budeme potřebovat pro čas společného sdílení a na konci setkání jako dekoraci slavnostního stolu.

Pokud snad naší malé skupince nebude dáno tento měsíc se sejit, dejme si své vzájemné přátelství najevo alespoň zatelefonováním, malou návštěvou, poslanou pohlednicí či např. vycházkou „ve dvou“...

▶ Můj osobní život

Každé ráno se na okamžik zastavím u okna a zeptám se: „*Ježíši, chceš dnes přijít přebývat do mého srdce?*“

Koordináční tým

Pokusme se nalézt způsob, jak prohloubit ducha, který nás ve Víře a Světle vede. Vyberme si za tím účelem např. některý z podnětů, které nám nabízí Příloha 3 – „*Prohlubování našeho způsobu života ve Víře a Světle*“ (str. ...)

Pečlivě na příští setkání připravme čas sdílení. Pokud si zvolíme možnost prožít evangelijní úryvek o ochrnutém, pročtème si pečlivě přílohu 5 – „*Pantomima ve Víře a Světle*“ (str. ...)

Společně se pomodleme před ikonou Ježíše a jeho přítele Mény.

Říjen

Ježíš přichází k nejchudším

(J 5,1-9)

▪ Čas přivítání

Hned v úvodu tohoto setkání skupinka, která má dnes na starosti naše přivítání, rozdá každému jeden zelený list. Budeme jej potřebovat v čase sdílení.

▪ Čas slova

Začtème se do úryvku z evangelia podle Jana (5, 1-9). Poté se zaposlouchejme do úvahy Jeana Vaniera. Můžeme si ji přečíst nebo převyprávět vlastními slovy.

„Když se Ježíš vydává na cestu do Jeruzaléma poprvé, navštívuje Chrám, „Dům svého Otce“. K rybníku Bethesda přichází při své druhé cestě do tohoto města. Rybník Bethesda byl ve své době určitým symbolem azylu, místa, kde se nabízela jistá pomoc v nouzi; současně však toto místo bylo vnímáno jako jistý druh odpadiště, „stoky“, přitahující množství nakažených, slepých, kulhajících a nemohoucích.

Při svých cestách napříč zemí světa jsem měl možnost navštívit mnoho podobných míst, míst z nichž vyzářovala bolest. Míst, kde tráví svůj čas „odpadky“ lidství, ti, jež nenašli své řádné místo v běžné, tzv. normální společnosti. Lidé, kteří zároveň nemohou trvale zůstat ve své rodině, neboť ta je považuje za pobanu. V bohatších zemích jsou tato místa dokonale udržována, ale i přesto zůstávají místy smutku, místy, z nichž vyprchal život. V zemích, v nichž vládne chudoba, tato místa bývají zchátralá, a lidé, kteří je obývají, spore odění, vyzářující pasivitu, bez dostatečné lékařské péče....

Vody rybníka Bethesda dle všeho mají terapeutické účinky, věřilo se, že první, kdo do této vody sestoupí v okamžiku, kdy voda vře, bude uzdraven.

Hluboce se mě dotýká, když sleduji, jak se Ježíš v Jeruzalémě vydává nejprve k těm nejpouštěnějším. Dovedu si jej představit, jak prochází od jednoho k druhému, jak s laskavým a povzbuzujícím výrazem vkládá na každého svou ruku. Nakonec potká ochrnutého, který na břehu rybníka strávil již osmáctet let. Ježíš se jej ptá: „Chceš, abys byl uzdraven?“ A ten muž odpovídá: „Pane, nemám nikoho, kdo by mne snesl do vod, když se voda rozvří.“

Ten muž není jen ochrnutý. Ten muž je navíc sám. Je na tom podobně jako samaritánská žena, která Ježíši říká: „Nemám muže.“ Není nikdo, kdo by se o něj zajímal, nemá přátele, není tu nikdo, kdo by mu pomohl. Existuje snad větší utrpení nad to, jež prameni ze strachu cítit se sám? Nemáme-li přátele, velmi snadno podléháme představě, že nejsme lásky hodni, že bychom se měli cítit provinile.

Na jiných místech evangelia, když Ježíš uzdravuje, odpovídá na výkřik víry, důvěry. Tento muž, muž od rybníka, po něm nežadá nic. Zdá se dokonce, jakoby ani neměl víru a Ježíše neznal. Je zcela uzavřen ve smutku a v beznaději. Ježíš mu říká: „Zvedni se, vezmi své lože a chod!“. A muž je okamžitě uzdraven.

Stejný Ježíš inspirovane založení Víry a Světa, aby pomohl lidem, kteří mají mentální handicap a jejich rodiny, aby společně s jejich přáteli našli život prostřednictvím společenství. Nechce, aby tyto lidé zůstávali sami, uzavřeni ve smutku nebo snad dokonce s pocitem viny.

Je důležité, abychom sdíleli radost z toho, že můžeme společně patřit k jednomu společenství, místu přátelství, solidarity a sdílení. Někteří z nás jistě mohou svědčit o okamžicích samoty a smutku, které prožívali před tím, než našli své společenství.“

▪ Čas sdílení

► Společně

Za pomoci pantomimy můžeme ztvárnit první část evangelia o ochrnutém (J 5, 1-9). Na její inscenaci se budeme podílet všichni: rodiče, přátelé i mentálně handicapovaní. Můžeme sledovat, jak různí lidé různým způsobem ztvárňují průchod ze stavu ponížení a samoty směrem k radosti, kterou dává společenství.

Uprostřed místnosti na zemi je umístěna větev stromu.

Pocit osamocení, strach, smutek, ty všechny žijí i v našich tělech. Můžeme se pokusit znázornit je pomocí určitého obrazu či jednoduchého výrazu těla, dát jim konkrétní výraz. Můžeme se smutně, zkroušeně schoulit do koutku, s hlavou v dlaních se opřít o zeď. Můžeme tento svůj postoj komentovat. „*Když jsem smutný, říká Petr, sednu si sám na okraj postele, takhle.*“ A Petr nám ukáže, jak si počíná, když se cítí sám. Každý z nás se v některých dnech může cítit podobně - osaměle nebo smutně. Vyjádřeme – každý - tento smutek či tuto samotu jednoduchým výrazem. V pozadí může znít jemná zádušně laděná hudba.

Poté k nám pomalu přistoupí jeden z přátel, či někdo, kdo k nám dnes zavítal na návštěvu. Každý známe velmi dobře výrazy či gesta, která nám pomáhají, chceme-li svůj smutek opustit, která nás vrací zpět do světa, do středu společenství, do prostředí přátel: at' již jsou to paže, kterými nás náš přítel ovine kolem ramen či kolem šíje, polibek, vřelé podání rukou...

Všichni se nacházíme ve velkém kruhu. Držíme se za ruce. Hudební nálada se změnila. Nyní vyjadřuje radost z poznání, že nikdo z nás už nemusí být sám.

Pomalu postupně každý přichází svůj zelený list, který jsme obdrželi na začátku setkání, zavěsit na připravenou větev. Strom tak znovu ožívá.

► Ve skupinkách sdílení

Někdy bývá těžké vykročit ze své izolovanosti. Jsou chvíle, kdy se cítíme zcela zbaveni odvahy, ne nepodobní onomu ochrnutému od rybníka Bethesda. Ztrácíme naději. Vzpomenuli bychom si na nějaký z podobných okamžiků, kdy jsme se skutečně cítili takto prosti vší naděje? A vybavili bychom si chvíli, kdy nám překročit tento pocit pomohl některý z našich přátel? Můžeme se podělit o radost plynoucí z toho, že patříme k jednomu společenství? Můžeme definovat, co se pro nás změnilo chvíli, kdy jsme se stali členy společenství?

- Proč se někdy cítím osamělý a smutný?
- Mám v takových chvílích odvalu na svého přítele obrátit se s prosbou o pomoc?
- Dokážu sám vidět, když smutek prožívá některý z mých přátel?
- Cítím-li se osaměle a zbavený odvahy, může mi v takové situaci pomoci Ježíš?
- Co ode mne očekává?

▪ MODLITBA - „Uzdravuje nás důvěra v přítele“

Sedíme opět v malém kruhu. V jeho středu leží lehátko, jež představuje kus látky a rohož. Animátor přečte úryvek z evangelia podle Jana 5, 1-9. Poté se krátce zamyslí nad tím, jakou beznadějí prožívá ochrnutý. Konečně připomene Ježíšovy otázky a objasní jeho odpovědi.

Svým přátelstvím dal Ježíš ochrnutému důvěru v sebe sama. Tím jej uzdravil.

Pomodlíme se společně žalm 131, který je žalmem důvěry.

*„Nemám, Hospodine, domyšlivé srdce
ani povýšený pohled,
neženu se za velkými věcmi,
za divy, jež nevystihnu,
nybrž chovám se klidně a tiše.
Jako odstavené dítě u své matky,
jak odstavené dítě je ve mně má duše,
čekej, Izraeli, na Hospodina
nyní i navěky.“*

▶ Modlitba chudého srdce

Jsme usazeni v kruhu kolem lehátka. Opakovaně vyslovujeme „slůvko lásky“, např.: „*Ježíši, uzdrav mě.*“ Animátor či ten, kdo modlitbu dnes vede, se při ní jako obvykle může inspirovat Přílohou č. 4.

▪ Čas slavení

Dnes spolu budeme vynalézat tanec přátelství.

Budeme se pohybovat místností podle tónů hudebního podkresu – dokola, rovně, vpravo, vlevo. Aniž bychom se přitom zastavovali, avšak s úsměvem, se budeme vzájemně potkávat a míjet. Náš pohled na chvíli na někom spočine. Vzájemně se jeden ke druhému přiblížíme. Pozdravíme se, a začneme spolu hrát hru na zrcadlo: nejprve budeme sledovat, a pak pomalinku napodobovat gesta toho druhého (pohyby rukou, hlavy, paží...). Po chvíli se navzájem přiblížíme... naše ruce se setkají. Zůstaneme v této pozici několik sekund. Pak hudbu ztlumíme... a pozorujeme nádherný tanec! Do hloubky zakoušíme pocit přátelství, kdy známe jeden druhého. Pak opět hudbě přidáme na hlasitosti. Stejnou sekvenci pak můžeme opakovat tolikrát, kolikrát nám to bude příjemné.

▪ Společné sdílení stolu

Můžeme např. namalovat ovoce a květy na papírový ubrus, kterým dekorujeme stůl. Můžeme rovněž již prostřený stůl ozdobit velkou větví pokrytou listy.

Až budeme odcházet, každý z nás si bude moci jeden z těchto listů odnést s sebou domů a tam jej uložit do svého „uzlíčku“. Osobu, jejíž jméno bude na listu vepsáno, pak každý ponese po celý následující ve svých modlitbách. To, že jsme se za ni modlili, jí pak při dalším setkání můžeme prozradit.

♥ NĚKOLIK PODNĚTŮ PRO ČAS MEZI DVĚMA SETKÁNÍMI

Čas věrného přátelství

► Malá skupinka přátel

Můžeme navštívit některého z těch členů společenství, kteří jsou sami nebo nemocní a našeho posledního společného setkání se nemohli zúčastnit. Nebo ty, kdo za námi dokonce snad už vůbec nemohou docházet.

Měsíc říjen je - stejně jako je tomu v celé římskokatolické církvi - mezi členy Víry a Světla měsícem modlitby Růžence. Každoročně k věrnosti této modlitbě, modlitbě, jež činí pokorným naše srdce a jež je zároveň modlitbou ubohých, všechny věřící velmi naléhavě vyzývá i Jan Pavel II. Modlitbu růžence si velmi oblíbili i pravoslavní křesťané. A tak i my bychom se mohli – společně s Marií, jež je tu, aby kdykoli naše srdce přivedla do Ježíšovy blízkosti - tento měsíc pomodlit jeden desátek. Ve společenstvích, v nichž členové patří k odlišným náboženstvím, můžeme my, jež se hlásíme k tradici římskokatolické církve, ostatním smysl modlitby růžence i to, jak nám pomáhá v našem duchovním životě, objasnit. A naopak ostatní – ti, kdo vyznávají jinou víru než je ta naše - mohou opět své způsoby modlitby a svou tradici přiblížit nám, římským katolíkům.

Malá skupinka přátel, která bude na listopadovém setkání pověřena přípravou času přivítání, pro něj přichystá velké puzzle ve tvaru duhy. Příště při příchodu na setkání každý obdržíme jeden z dílků těchto puzzlí, to, na němž bude napsáno právě naše jméno.

Jiná skupinka přichystá okvětní lístky růže či jiné květiny, které se nám budou hodit v čase modlitby.

► Můj osobní život

Některému z našich přátel pošleme fotografii s naším portrétem (budeme se na ní usmívat) se slovy: „*Jsi úžasný.*“ A my sami si každý den ráno pro sebe řekneme: „*Ježíši, důvěřuješ mi. I já Ti, Ježíši, důvěřuji.*“

K o o r d i n a č n í t ý m

Během říjnového setkání jsme viděli Ježíše, jak v sobotu uzdravuje ochrnutého. V další části evangelia vidíme Ježíše, jak přirovnává sám sebe k Bohu. Co Ježíši vytykají ti, jež nechápou tajemství lásky a společenství, které Kristus sdílí s Otcem?

Ježíš vyzývá, abychom se zastali toho, jenž si nemůže pomoci sám vlastní silou. Hovořme společně na toto téma. Bohatství, o něž se podělíme během schůzky koordinačního týmu, nám pomůže, až budeme animovat průběh sdílení při samotném setkání.

Je-li to možné, za čas listopadového setkání se pokusíme zvolit jednu z nedělí, tak, abychom se společně mohli zúčastnit bohoslužby – ať již slavení Eucharistie v naší „domovské“ farnosti nebo bohoslužby v naší místní církvi.

Neostýchejme se využít možnosti přispět ke slavení bohoslužby naší pantomimou! Pokud se k jejímu předvedení však skutečně odhodláme, je důležité, abychom na její přípravě pracovali již během schůzky koordinačního týmu. Pokud se k ní sejdeme u někoho doma, pak vzhůru!! Stůl a židle stranou a zatímco jeden z nás bude pomalounku, avšak hlasitě předčítat text modlitby Otče náš, již zkoumejme a přemýšlejme, jak se budeme moci pohybovat, jakým způsobem se budeme přemísťovat, jakými gesty se vyjádříme.... Důležité je nedělat nic s násilím; vhodná gesta, pomocí nichž tanec či pantomimu vytvoříme, spontánně vyplynou z hlubiny našeho srdce. Textu se můžeme věnovat rovněž po jednotlivých úsecích. Pak naším cílem nebude předem připravit konkrétní „divadlo“ a to pak naučit celé společenství. Význam bude mít již zkušenost nácvičky, prožití této zkušenosti a uvědomění si překážek a možností, které taková zkouška skýtá.

Můžete se takto cítit svobodněji a zkoušet s větší důvěrou. Zjistíte máte možnost zůstat otevřeni i řadě jiných podnětů a v čase slavení vytvořit krásný tanec či působivou pantomimu zcela podle své fantazie a svých představ.

Listopad

Společně prožívat společenství

(J 5, 10–47)

▪ Čas přivítání

V úvodu nás opět přivítá skupinka, která je pověřena přípravou prvního času setkání. Přítom každému z nás řekne: „(Jméno), jsi můj přítel“ a podá nám dílek puzzlí nesoucí naše jméno.

Také tentokrát, jako pokaždé, jakmile se sesedneme, abychom setkání zahájili, dáme možnost každému ve společenství podělit se s ostatními o všechny radosti, starosti či důležité události, které nás v uplynulém měsíci potkaly. Poté každý prozradíme, či jméno jsme si při posledním setkání vylosovali, a tedy za koho jsme po celý měsíc prosili.

Naše životy jsou utvářeny událostmi příjemnými, ale i těmi, které nás těší méně – podobně, jako se z různých barev různých odstínů skládá duha. Během času, v němž si budeme sdělovat své zážitky z uplynulého měsíce, budeme současně skládat z jednotlivých dílků puzzlí – z těch dílků, které nám byly rozdány na začátku setkání – právě obrázek duhy. V závěru setkání nám poslouží jako výtečná dekorace pro stůl, k němuž jako obvykle i tentokrát usedneme.

▪ Čas slova

Sdílení slova můžeme dnes zahájit krátkou připomínkou příběhu o zázračném uzdravení ochrnutého, který jsme si vyprávěli posledně. Navážeme na něj četbou dalšího úryvku z Janova evangelia (5, 10 – 47), jehož komentář je i tentokrát předmětem meditace Jeana Vaniera. Tu, stejně jako jindy, si můžeme přečíst nebo ji někdo z nás může převyprávět vlastními slovy.

„Dnem, kdy Ježíš uzdravil ochrnutého muže, byla sobota, tedy den odpočinku. Židé rozdělovali týden (stejně jako to činíme dnes my), na sedm dní, z nichž šest patřilo práci; sedmý pak patřil výhradně Bohu. V ten den se chodívalo do synagogy, rodina trávil čas pospolu, předčítala si slovo Boží a odpočívala. Již několik století před Ježíšovým příchodem, před řeckou a římskou okupací Židé začali utvářet bratrská společenství zbožných mužů. Příslušníci těchto společenství si vzájemně pomáhali v úsilí zůstat věrni Božímu slovu a tradicím předků a odolávat pokušení ve formě nových nauk, které s sebou oblébatelé přinášeli. Někdy se tato společenství stávala velmi rigidními a nařízení či zákazy, které uznávala, vykládala s velkou tvrdostí – podobně jako tomu bylo v případě dne soboty. Chtěla tak docílit toho, aby nikdo tyto zákazy nepřekračoval.

V kapitole, kterou právě čteme, vidíme, jak Farizeové odsuzují uzdraveného muže jen za to, že své lebatko přenáší v sobotu. Muž jim odpovídá velmi prostě: ten, kdo jej uzdravil, mu tak pověděl. A tu, jen co něco takového Farizeové slyší, okamžitě mezi Farizeji a Ježíšem, kterého potkávají, vypuká hádka, v níž se Farizeové vůči Ježíši prudce rozhořčují. Avšak Ježíš jim odpovídá: „Můj Otec pracuje bez přestání, proto i já pracuji.“ (J 5, 17)

„To bylo příčinou, že Židé ještě více usilovali Ježíše zabít, protože nejen znesvěcoval sobotu, ale dokonce nazýval Boha vlastním Otcem, a tak se mu stavěl na roven.“ (J 5, 18) Zde se dotýkáme velmi choulostivé skutečnosti. Neboť bohatství a krása židovské víry, židovského náboženství, se opírala o víru Židů v jediného Boha: Zatímco Řekové a Římané

uznávali mnohobohoství, Židé věřili, že je jen jediný Bůh. Tím spíše jakýkoli pokus o zpochybnění této skutečnosti Boží jedinečnosti, snaha stavět se jemu na roveň, byl považován za největší rouhání, jaké si jen lze představit.

Ve verších 19 až 27 této páté kapitoly se Ježíš snaží mužům, s nimiž hovoří, svůj vztah k Otci objasnit. Vysvětluje jim, že se nestaví k Bohu do protikladu, ale že naopak **je s Bohem, ve společenství s Bohem, svým Otcem**. A že neříká a nečiní nic, aniž by jej o to Otec nepožádal. Ježíš se nám tu snaží dát proniknout tajemství Boha Otce, Syna a Ducha svatého (je to poprvé v Janově evangeliu, kdy tak činí). Otec je Zdroj všeho – veškerého stvoření a veškerého života. **Syn z Otce vychází; je Otci roven. Otec jej posílá do světa, aby tak byla zjevena jeho pravá tvář – tvář dobroty a odpuštění. Otec spolu s Kristem pak sesílají svatého Ducha, skrze nějž je nám dáno vstoupit do Božího života, čímž jsme proměněni.**

Pro nás, Ježíšovy učedníky, je svátečním, či posvěceným dnem, dnem patřícím odpočinku, modlitbě a jakémusi vnitřnímu usebrání, neděle. Ježíš nás zvláště v tento den volá, abychom za ním přišli na mši či na nedělní boboslužbu ve své církvi. V podobě chleba Slova a chleba Života, jímž je On sám, se nám tak dává. A dává nám také zároveň sílu, abychom se i my spolu s ním mohli být - po dobu celého nadcházejícího týdne - chlebem pro ostatní. A povolává nás, abychom milovali své bratry a sestry, abychom léčili jejich zraněná srdce. Milovat, znamená prožívat společenství. Společenství Víra a Světlo jsou pro nás jako taková malá bratrská společenství, o nichž jsme hovořili na začátku této kapitoly: pomáhají nám.

▪ Čas sdílení

▶ Společně

Dnešní čas sdílení můžeme zaměřit na slavení dne Páně. Společně proto budeme prosit svatého Ducha, aby nám seslal inspiraci, díky níž budeme moci gesty vyjádřit pojmy: bytí spolu, důvěra, sdílení chleba, odpuštění, síla, společenství, radost. Základním textem pro naše sdílení může být text modlitby Otce náš. Na její verše můžeme navrhnout několik krásných gest, přičemž pantomima nemusí zobrazovat každé ze slov. Avšak gesta, která nakonec vybereme a poté trpělivě a citlivě spojíme v jeden celek, by se – spojená jedno s druhým – měla proměnit v jednu krásnou modlitbu, modlitbu těl a srdcí, která důstojně přispěje k oslavě dne Páně.

Dalším návrhem je pokusit se - na základě pantomimy – společně promyslet a prožít zkušenost rozdělení. Jen tehdy, poznali-li jsme sami problém, jež způsobuje rozdělení, můžeme na něj reagovat. Mentálně handicapovaní lidé mají smysl pro rozpoznání atmosféry rozdělení a atmosféry společenství. Ve Víře a Světle nejsme profesionálními učiteli, avšak skrze to, co činíme, skrze příklad, a sdílený smysl pro důstojnost lidské osoby se můžeme stát kvasem pro nový svět, v němž ti mužové a ženy, kteří dosud nemají žádný hlas, prožijí vzkříšení.

Malá skupinka bude nejprve inscenovat příběh, který bude vyprávět o zkušenosti rozdělení. Připomeňme si, že velká rozdělení často způsobí věci, které se zpočátku zdají být naprosto malichernými!

Ostatní členové společenství budou mít za úkol problém rozpoznat a pokusit se najít jedno nebo několik jeho řešení. Jakmile budeme chtít změnit průběh vyprávění a dát mu jiné – nadějnější – rozuzlení nebo budeme-li chtít zastavit scénu na nějakém místě, abychom ji namířili jiným směrem, zatleskáme a převezmeme roli po herci, na jehož part a na jehož chování jsme reagovali a chceme je poopravit. Vymyslíme jiné řešení. Do příběhu můžeme tímto způsobem vstoupit i několikrát a pokaždé tak přitom dát někomu jinému možnost vyjádřit se. Hraní věnujeme dostatek času; vzájemně se při něm podporujeme a snažíme se přitom sami dobře bavit. Často se při podobném cvičení mnohé naučíme – přesto, že se téma může zdát na počátku příliš vážné a cvičení trochu příliš těžké!

▶ Ve skupinkách sdílení

Obzvláště v neděli nás Ježíš zve, abychom spolu s ním a společně s našimi bratry prožili den eucharistického společenství, sdílené radosti, odpočinku a pocitu vzájemné sounáležitosti.

- Jak prožíváme svou neděli?

- Je pro mne důležité, abych se v neděli s ostatními křesťany setkal a společně s nimi zúčastnil eucharistie nebo pravidelné bohoslužby své církve? Proč?
- Pokud pocítuji určité obtíže nebo nedostatek odvahy k tomu, abych se bohoslužby zúčastnil, co by mi mohlo pomoci k tomu, abych mohl svou víru prožívat věrněji?
- Jaké překážky mi brání, abych se podílel na nedělních bohoslužbách? Co mohu dělat pro to, abych současnou situaci změnil?
- Jsem si vědom skutečnosti, že jsem pro Ježíše radostí, když se účastním jeho shromáždění a když jej přijímám do svého srdce?
- Jakými jinými způsoby můžeme ještě oslavit den Páně?

▪ MODLITBA - „Neděle jako den zpřítomnění dechu života“

V den setkání, popřípadě jinou neděli, se společenství zúčastní ve své domovské farnosti slavení eucharistie či obvyklé nedělní bohoslužby. K její oslavě může samo přispět – ať již pantomimou či jinak.

Text křesťanů III. století

„V den Páně zanechte všeho a pospěšte na shromáždění, neboť tím velebíte Boha.“

Modlitba Marty Robinové

„Bože lásky, přijď jako mocný vánek do našich katedrál, našich chrámů a kaplí, co našich věčeřadel, do domů vybavených nejdražším luxusem i do těch nejprostších obydlí. Svým světlem, svou útechou a svou láskou (tak) naplň veškerou zemi.“

Jsme usazeni v kruhu. Animátor či ten, kdo dnes setkání povede, nejprve nahlas přečte úryvek z evangelia podle Jana 5, 10-16 a 19-21, aby jej mohl vzápětí krátce okomentovat. Pro Ježíše je sobota dnem, v němž nám chce dát svůj život; v němž ovšem také žádá, abychom i my jemu, to znamená ostatním – našim blízkým, dali život svůj. Můžeme si při této příležitosti připomenout evangelium podle Marka 2, 27, kde Ježíš říká: *„Sobota byla stvořena pro člověka, a nikoli člověk pro sobotu.“*

Měsíc listopad je měsícem, v němž zvláště myslíme a modlíme se za ty, kdo se již navrátili zpět k Otci. Každý proto může můžeme některému z přátel ve společenství nebo někomu ze členů naší velké rodiny, který se takto již s Pánem spojil, věnovat krátkou myšlenku či zcela jednoduše alespoň nahlas vyslovit jen jeho jméno.

Společně můžeme rovněž připravit modlitbu za tyto zemřelé, v níž budeme citovat jména každého z těch, na něž jsme si vzpomenu. V našem „koutku modlitby“ rozprostřeme množství okvětních lístků růží.

Čas modlitby zakončíme modlitbou Otce náš, vždyť Otec je zdrojem veškerého života.

► Modlitba chudého srdce

Také dnes půjdeme spočinout na Ježíšově srdci. Uvolněně se usadíme v kruhu. Animátor či osoba, která modlitbu povede, se při ní eventuálně může opřít o Přílohu 4. Slůvkem lásky, jež budeme dnes při modlitbě opakovat, může být např. povzdech: *„Ježíši, přicházím přebývat v tvém srdci.“*

▪ Čas slavení

Opět sedíme v kruhu. Postupně si budeme navzájem házet klubíčko či klubíčka vlny různých barev – pokud možno barev, jež odpovídají barvám duhy. Jak se klubko či klubka pomalu rozvíjejí, jejich vlákna nás čím dál hustěji navzájem propojují – až se náš kruh podobá pavoučí síti. (Jméno osoby, která nám hodila klubíčko naposledy, si až do času sdílení stolu zapamatujeme.)

Život můžeme nádherně vyjádřit tancem. Můžeme si tedy společně zazpívat o společenství píseň za doprovodu pantomimy nebo vytvořit tanec, pod jejichž slovy či pohyby si představíme „řetěz přátelství“

- ▶ *Jak se máš?*
- ▶ *Jsi s Ježíšem šťasten?*
- ▶ Zatluskejme rukama (2x)
- ▶ Podívejme se na naše nohy.
- ▶ Zadupejme pravou nohou.
- ▶ Zadupejme levou nohou.
- ▶ Dvakrát se otočme.
- ▶ ...a najděme si dalšího přítele.

▪ Společné sdílení stolu

Stůl ozdobíme obrázkem duhy, jež jsme vytvářeli na samém počátku našeho dnešního setkání. Každý se posadí po bok té osoby, od níž jsme naposledy dostali klubičko vlny. Až budeme odcházet, každý z nás si odnese jeden z dílků puzzlí duhy, aby si jej mohl schovat jako památku na toto setkání do svého uzlíčku.

Během následujícího měsíce vyrobíme pro osobu, jejíž jméno bylo napsáno na „našem“ dílku puzzlí, malý dárek. Věnujeme jí jej na znamení přátelství při příštím setkání – prosincovém, a tedy vánočním – opět v čase slavení.

♥ NĚKOLIK PODNĚTŮ PRO ČAS MEZI DVĚMA SETKÁNÍMI

Čas věrného přátelství

▶ Malá skupinka přátel

Nemůžeme nazvat přítelem někoho, o němž se nezajímáme, o němž nevíme, co má rád ani co dělá. Tento měsíc bychom proto mohli navštívit dílnu či domov některého z přátel naší malé skupinky; můžeme se přijít podívat na jeho fotbalový zápas či na jeho hudební předehrávku či koncert. Jsou-li ve společenství malé děti, můžeme některé z nich přijít vyzvednout ze školy, můžeme je navštívit v jeho rodině – například přijmout jeho pozvání k večeři. Prožijeme tak ve vzájemném společenství důležitý okamžik života našeho přítele.

Je-li naše skupinka pověřena přípravou času zahájení příštího – prosincového – setkání, bude na nás, abychom vytvořili malé vánoční dárky, které budeme potřebovat v čase modlitby. Na každý z nich nezapomeneme přilepit malou etiketu, na níž pak budeme moci vepsat příslušné jméno.

Jiná skupinka připraví jiné důležité věci, jež nám budou užitečné v čase přivítání.

▶ Můj osobní život

Každé ráno uchopíme do rukou svůj obrázek Ježíše s otcem Ménou. Druhou ruku vložíme na obraz. Dovolíme, aby Ježíšův život tímto způsobem proudil do našeho srdce. Vyslovíme přitom: „*Děkuji, Ježíši.*“

K o o r d i n a č n í t ý m

Budeme se snažit, aby celé naše prosincové setkání bylo zaměřeno skutečně nábožensky, abychom tak vyvážili všeobecně panující atmosféru, která dává Vánocům výrazně komerční charakter. Můžeme si společně přečíst velmi krásnou šestou kapitolu Janova evangelia a společně ji promeditovat.

Připravíme si vše potřebné, abychom na příštím setkání mohli náš „kout modlitby“ vyzdobit jesličkami. A máme-li v úmyslu v rámci setkání společně prožít příběh o narození Ježíše Krista, pak tento čas připravíme s obzvláštní péčí. Jako inspirace nám může posloužit Příloha 5 – pantomima ve Víře a Světle. (str....)

Jak se daří malým skupinkám přátel? Jaké mají dary? Pokud jsme je v našem společenství dosud nezaložili, proč tak neučinit či se o to alespoň nepokusit třeba právě na příštím setkání? Byl by to opravdu krásný vánoční dárek!

Přichystejme vše, co budeme potřebovat pro přípravu vánočních pohlednic. Budeme je posílat našim spřízněným společenstvím v rámci zóny či kraje, či společenstvím jiné země.

Prosinec

Betlém, „Dům chleba“

(J 6, 1-71)

▪ Čas přivítání

Tým, který se dnes bude starat o přípravu prvního času setkání, ve chvíli, kdy budeme přicházet, každému z nás věnuje obrázek jesliček, malého Ježíška či Ježíšovo jméno vepsáno na nějaký druh podložky (např. na lepicí etikety), který si později budeme moci připnout na srdce.

▪ Čas slova

Dnes se hned v samém úvodu rovnou ponoříme do slov meditace Jeana Vaniera. Tentokrát jejím prostřednictvím znovu prožijeme událost rozmnožení chlebů a budeme se zamýšlet nad tím, co důležitého nám Ježíš chtěl tímto příběhem sdělit. Budeme hovořit o jeho tělu, které se nám dává - nejprve o Vánocích, poté na kříži a konečně jako pokrm v podobě Chleba života.

„Dospěli jsme k šesté kapitole evangelia podle svatého Jana, jež začíná příběhem o nádherné hostině.

V době, o níž na tomto místě Janovo evangelium hovoří, je Ježíš následován již mohutným zástupem lidí; pro mnohé již totiž vykonal celou řadu zázraků. Řada lidí mu přivádí své nemocné, aby se od něj dočkali uzdravení. Ježíš má s tímto zástupem soucit; chápe, že hladoví; vřdyt' jsou to již tři dny, co tito lidé kráčí po jeho boku. A tak je nechává usednout, přijímá pět chlebů a dvě ryby, které mu přináší malé dítě, a ty množí – tak, aby každý, kdo to bude potřebovat, jím mohl být nasycen. Pro všechny shromážděné rodiny to představuje skutečný svátek – oslavu, slavnost.

Tato oslava je přitom zároveň symbolem jiného, vyššího druhu slavnosti; tento pozemský pokrm je dáván jako symbol pokrmu nebeského. Ježíš totiž ví, že žítivo nemusí být jen naše tělo, avšak též srdce a duch. Ve stejné kapitole, jen o něco málo dále, pak Ježíš zjevuje, že oním pravým Chlebem života je on sám.

*„Já jsem chléb života;
kdo přichází ke mně, nikdy nebude hladovět,*

a kdo věří ve mne, nebude nikdy žít. (J 6, 35)

*„Já jsem ten chléb živý, který sestoupil z nebe;
kdo jí z tohoto chleba, živ bude navěky.“*

A připojuje:

„Chléb, který já dám, je mé tělo, dané za život světa.“ (J 6, 51)

Konečně i městečko, v němž se Ježíš narodil, se nazývá „Betlém“, což v překladu znamená „Dům Chleba.“ „Skutečný Chléb Života“ se narodil v malé jeskyni. Malé dítě Ježíš, dítě Boží, se nám přišel dát, a dát tak vlastně život celému světu, právě tam. Nejprve se dává Marii a Josefovi. V tváři malého nevinného dítěte, které touží naučit milovat i nás, se zjevuje tvář Boží. Ježíš dává život tím, že naše srdce z kamene proměňuje v srdce z masa. ...Ve stejné kapitole Ježíš praví: „Kdo jí mé tělo a pije mou krev, přebývá ve mně a já v něm.“ (J 6, 56). Bůh se stává nepatrným, aby mohl přebývat v každém z nás. Nevypadá snad právě takto opravdové přátelství? Jen ti, kdo jsou opravdovými přáteli, totiž mohou říci: „Přebýváš ve mně a já v tobě.“

Slovo, které se stalo tělem, aby se nám takto mohlo darovat a aby nám tak dalo vstoupit do vzájemného vztahu přátelství, je pravým smyslem Vánoc. Stáváme-li se Ježíšovými přáteli, stáváme se zároveň dětmi jeho Otce. Ježíš se učinil chlebem, abychom jej mohli přijímat a stávat se jako on pokrmem chleba pro druhé.“

▪ Čas sdílení

▶ Společně

Tím nejcennějším darem, který můžeme nabídnout, je čas, který věnujeme blízkému příteli.

Základní zkušeností, kterou činíme v adventu, a konečně i v průběhu celého života, je čekání. Čekáním na někoho nebo na něco vyplňujeme svůj čas opravdu často, ať už někdy s netrpělivostí či jindy s úzkostí.

Formou pantomimy můžeme dnes společně ztvárnit událost narození Ježíše. Nejprve tedy předvedeme událost Zvěstování Panně Marii; poté cestu Marie a Josefa do Betléma, jejich odmítnutí v hostinci, Ježíšovo narození v chudé stáji a nakonec ohlášení narození pastýřům.

▶ Ve skupinkách sdílení

Ježíš se proto v Betlémě narodil, aby dal život světu. Přišel proto mezi nás, aby nám dal své tělo a my tak už nebyli nikdy sami.

Ježíš si přeje zabydlet jesličky našeho srdce.

Jakým způsobem mu můžeme nabídnout toto obydlí, aby v něm mohla přebývat láska?

▪ MODLITBA - „Betlém – místo, kde tišíme svůj hlad“

Text svatého Bernarda z Clairvaux

„Spočíváme v srdci těch, které milujeme; a stejně tak ti, jež milujeme, kéž mohou spočinout v srdci našem.“

Posadíme se do půlkruhu před jesličky.

Na úvod ten, kdo dnes modlitbu povede, přečte nám ostatním evangelijní text o narození Ježíše Krista. Potom si můžeme zazpívat několik koled.

Všichni jsme dostali vánoční perníčky. Na etiketě každého z nich je napsáno jméno osoby nemocné nebo nacházející se v určité tísnivé životní situaci, za niž se budeme dnes modlit. Perníček vždy položíme před jesličky, a přitom řekneme: „Ježíši, za tvého přítele (tvou přítelkyni) ... a příslušné jméno.“

Nakonec si opět zazpíváme písničku.

Nebo

Zatímco budeme společně zpívat některý z vánočních zpěvů, bude mezi námi kolovat figurka představující malého Ježíška. Jakmile tato doputuje k mým rukám, tiše jí něco pošeptám; přiložím si ji ke svému uchu a zkusím „jí naslouchat“, vložím ji na svoje srdce a něžně ji pohladím, a pak ji pošlu dál – svému sousedu po pravici. ...Celý rituál může podbarvovat nějaký meditativně laděný zpěv obracející se k Ježíši.

► Modlitba chudého srdce

Usadíme se do kruhu. Animátor či ten, kdo dnes modlitbu povede, může na její úvod opět nám ostatním přečíst text Přílohy 4 (str....) Perníčky, které jsme v úvodu setkání dostali a prostřednictvím nichž jsme nabízeli Ježíšově péči své přátele, ponecháme ve středu kruhu. Za „slůvko lásky“, kterým se dnes budeme k Ježíši obracet, si můžeme zvolit opět jméno některé z osob na perníčcích vepsaných. Pak bude znít: „*Ježíši, požehnej (a vyslovíme křesťní jméno příslušné osoby.*)“

▪ Čas slavení

Nejprve předáme tomu či té, pro kterého či pro kterou jsme si jej připravili, svůj malý dárek. (Počínáme si tak, jak si běžně dáváme vánoční dárky v naší zemi).

Nato si můžeme společně zarecitovat nebo povědět nějaký vánoční příběh.

A pak se můžeme pustit do výroby dárku, který věnujeme farnosti, k níž náležíme či s námi spřízněnému řeholnímu společenství. Dárek bude vypadat takto: nejprve si připravíme velkou papírovou hvězdu. Na tu pak každý z nás přijde otisknout své prsty – nejlépe každý jinou barvou. Vedle těchto otisků pak každý vepíšeme své jméno.

Můžeme rovněž vyrobit a některému ze společenství v zóně, jež je nám blízká, v sousedním regionu či zemi rozeslat vánoční pohlednice či pozdravy ve tvaru hvězdiček.

K předmětům, které jsme dosud shromáždili ve svém uzlíku přátelství, nám tentokrát přibude obrázek Ježíše či jesliček, které jsme dostali na začátku našeho setkání a dáreček, jež nám věnoval jeden či jedna z našich přátel.

♥ NĚKOLIK PODNĚTŮ PRO ČAS MEZI DVĚMA SETKÁNÍMI

Čas věrného přátelství

► Malá skupinka přátel

Zaměříme se především na to, aby nikdo z nás nezůstal o Vánocích ani na Nový rok sám.

Spolu s malou skupinkou se můžeme např. zúčastnit setkání, které naše farnost či některá z charitativních organizací bude pořádát pro ty nejubožejší. Můžeme rovněž přichystat, tak, jak to už někteří v našich společenstvích vyzkoušeli, společnou oslavu příchodu Nového roku prodchnutou atmosférou přátelství, modlitby a slavnosti, jež jsou pro nás ve Víře a Světle přece tolik typické.

Je-li právě naše skupinka pověřena přípravou příštího času přivítání, budeme vyrábět různobarevné rybičky z kartónu či jiného tvrdého papíru.

Jiná skupinka pak přichystá vše potřebné pro výrobu deštné hole, které se budeme věnovat v příštím čase slavení.

A konečně třetí ze skupinek se může společně sejít těsně před samotným lednovým setkáním, aby spolu připravila - pro čas sdílení stolu – domácí pečený chléb.

► Můj osobní život

Každé ráno se na okamžik zastavím před jesličkami či před obrázkem Ježíše, který jsem dostal či dostala v průběhu našeho posledního setkání a sám/sama pro sebe si povím: „*Jsem-li slab – jako ty, Ježíši, právě tehdy jsem silný.*“ (2 Kor 12, 10) nebo: „*Volám tě, Ježíši, jsem-li slabý, a ty mi dáš svou sílu.*“

Koordináční tým

Ve střední části Poutního deníku naleznete, jako tomu bývá každý rok, dotazník pro jeho zhodnocení. Věnujte tomuto hodnocení, prosíme, přiměřené množství času a vyplňte je co možná nejpřesněji.

Při příštím – lednovém – setkání, konkrétně v čase slavení, budeme potřebovat míč, skleničky, jeden ozdobený pohár a jednu menší nádobku, a lahve či hrnce s vodou.

Čas společného sdílení, tak, jak nám jeho prožití navrhuje Poutní deník, bude tentokrát možná méně intenzivní; dalo by se říci, že jeho nálada se ponese dokonce spíše v zábavném duchu. Neznamena to však, že bychom při něm nemohli zažít něco krásného a hlubokého. To, co při něm bude podstatné, je snaha přijmout druhého takového, jaký je a postihnout naše vzájemné odlišnosti. Také to je cesta, kterou můžeme kráčet vstříc ekumenismu: tak, že druhého objevíme, přijmeme jej se všemi jeho dary a jeho bohatstvím a společně oslavíme to, že je zde s námi. Společně si můžeme rovněž přečíst úryvek z publikace Víry a Světla „*Ekumenismus jako dar přátelství*“.

Leden

Přijít se napít k prameni

(J 7)

▪ Čas přivítání

Tým, který dnes má v péči přípravu fáze přivítání nabídne každému při příchodu sklenici vody a vysvětlí význam vody – zejména pro ty, kdo jsou jí zbaveni. Měsíc leden je pro jižní polokouli dobou plného léta, zejména pro určité pouštní země. Ve spojení se společenstvími Víry a Světla v těchto regionech oceňujeme zejména tuto nabídnutou sklenici vody. Přivítací tým může rovněž předem přichystat obrázek či fotografii některého z krajů, kde pocítí ují nedostatek vody. Každý dostane barevnou rybičku, na kterou vepíše své jméno.

▪ Čas slova

Tentokrát jako námět pro meditaci zvolíme úryvek z Evangelia ze sv. Jana 7, 1-37. Přečteme si ji. Meditace Jeana Vaniera může četbu bezprostředně následovat. Může být přečtena či převyprávěna popaměti – vlastními slovy.

„Během svátku stánků Ježíš vyučuje v Chrámu.

A tu se najednou v reakci na jeho slova rozobhne velká diskuse. Je snad ten muž, který v chrámu hovoří, Mesiáš? Nebo prorok? Někteří mu začínají věřit; jiní zůstávají v pochybnostech; další jej prostě odmítají. Jestliže Ježíš přichází z Nazareta, nemůže být přece Mesiášem, říkají. A hned nato vypukají dlouhé diskuse snažící se odhalit Ježíšův původ. On však pojednou těmto debatám učiní přítrž – už je nemůže snést. Intelektuálně diskutují, zbožní lidé, kteří pravidelně navštěvují chrám, mají strach Ježíši uvěřit, strach z toho, že budou náboženskými představiteli ze synagogy vypsáni.

„Poslední den svátků, ve velký den, se Ježíš postaví a rozkřikne se: „Jestliže má kdo žízeň, ať ke mně přijde a napije se“. (J 7, 37)

Ježíš se obrací k ubohým, k těm, kdo žijí ve strachu, k těm, kdo se cítí odmítnuti a zavrženi, těm, kdo mají žízeň, k těm, komu se nedaří najít své místo ve společnosti. Bohatší lidé, ti, kdo jsou lépe integrováni do struktury společnosti, si neuvědomují, jak mnoho Ježíše potřebují. Vždy přicházejí, aby požádali o radu. Ve středu Církve jsou to „chudí duchem“, kdo skutečně cítí, že potřebují Boha, a oni jsou to také, komu patří Boží království: „Přijďte ke mně všichni, kdo se lopotíte a úpíte pod jhem a já vám dám spočinout.“ (Mt 11, 28)

V tomto lednovém měsíci prosíme za jednotu křesťanů, tento text nám připomíná jednu velmi důležitou věc: máme mít hlubokou žízeň po Ježíši a po jeho touze, aby všichni, kdo jsou pokřtěni, kdo obdrželi Ducha svatého a kdo věří, že On a Duch svatý jsou JEDNO stejně jako Otec a Ježíš jsou JEDNO. To je velká touha Božího srdce. Ježíš přišel, aby všechny rozptýlené děti Otcovy shromáždil opět v jedno. A na tuto cestu k jednotě nás může vést jedině Ježíš.

Kdyby všichni Ježíšovi učedníci měli skutečnou žízeň a opravdu se ke němu přicházeli napít, kdybychom se všichni snažili prosívat jeho nové přikázání doporučení obsažená v Evangelii, kdybychom se nechali proniknout Duchem svatým, námi vytoužená jednotu by nastala; byla by Božím darem všem křesťanům.“

▪ Čas sdílení

▶ Společně

Pokud se nám podaří odhalit, co nás vzájemně jedny od druhých odlišuje a čím se můžeme naopak obohatit, můžeme se o to vzájemně podělit.

Poté, co každý nám ostatním nabídne své krátké svědectví, můžeme zvolat: „*At' žije rozdílnost!*“ Bůh ví, jestli se skutečně jedni od druhých odlišujeme.

Budeme-li vzájemně respektovat své odlišnosti a přijímat svá utrpení, která z nich někdy pramení, budeme chtít pracovat na jednotě a otevřít svá srdce k tomu, aby společenství bylo vždy především místem lásky a pokoje.

Tuto skutečnost můžeme prožít v kruhu, pohazující si přitom vzájemně míčem. Osoba, která míč chytí, udělá malý krůček dopředu a představí se odlišným způsobem: s hlubokou úklonou, s podáním ruky na pozdrav, skokem...

Vysloví své jméno a řekne: „*Já, ...*“; nebo „*Já mám...*“, a poté zvolá: „*At' žije rozdílnost!*“, což můžeme všichni zopakovat. Nato dotyčný hodí míč zase někomu jinému.

Čas společného sdílení můžeme zakončit tím, že každý vhodíme svou rybu na velkou modrou látku umístěnou ve středu místnosti. Společně ji pak pozvedneme a zahýbáme s ní tak, aby se rybičky roztančily, a budeme přitom zpívat – např. „*Vyjděte na širé moře a vhod'te své sítě.*“ Nakonec si každý svou rybičku opět vyzvedneme.

▶ Ve skupinkách sdílení

- Umíme se v rámci společenství přiblížit k těm, kdo jsou jiní než my?
- Co můžeme udělat pro to, aby i tito lidé cítili, že je skutečně přijímáme?
- Chováme hluboko v srdci stejnou touhu po jednotě, jakou choval Ježíš?
- Jakým způsobem ji prožíváme?

- Jsme odhodláni zakoušet bolest, která někdy pramení z uvědomění si vzájemných odlišností?

▪ MODLITBA - „Jednota jako plod přátelství“

Text Patriarchy Athenagorase:

*„Jsme povoláni k nejtěžšímu z bojů, totiž k boji se sebou samým. Naším cílem je sebe sama „zprostit zbraní“.
Ten boj je brozový. Sám jsem jej vedl řadu let. Avšak dnes mohu říci – jsem odzbrojen. Již se nemusím bránit,
žárlivě strážíc svá bohatství. Mohu přijímat a mohu sdílet.“*

Již nejsem nijak obzvláště připoután k svým myšlenkám a plánům. Ukáže mi-li kdo lepší, či snad dobré jen průměrně, přijmu je bez politování. Opustil jsem jakákoli srovnávání. Vše, co je dobré, skutečné a pravdivé, je pro mne vždy to nejlepší. A proto se již ničeho nebojím. Nezbývá-li nám již nic, již se nebojíme.

Odložíme-li své zbraně, a zřevíme-li se svých přísně strážných pokladů, a otevřeme-li se Bobu-Člověku, tomu, jenž činí všechny věci nové, on pak smaže veškeré zlo minulosti a dá nám nový čas, v němž každá věc bude možná.“

Naše rozdělení zraňuje Ježíšovo srdce. On přišel, aby nás shromáždil v jednotě. Po celý tento měsíc jsme voláni, abychom se z celého srdce modlili za jednotu křesťanů.

Ve středu kruhu, který jsme utvořili, je umístěn pohár s vodou. Postupně – vždy po dvojicích – k němu můžeme přistupovat a jeden druhému vždy požehnat se slovy: „*Bud' požehmán. A staň se pramenem jednoty.*“

Nato se můžeme společně pomodlit následující **Modlitbu za jednotu:**

„Pane Ježíši, v předvečer své smrti jsi za nás prosil, aby všichni tvoji učedníci byli jedno jako ty ve svém Otci a tvůj Otec v tobě. Dej nám, abychom poctivě uznali a statečně odvrhli svou lhostejnost, nedůvěru a vzájemné nepřátelství. Dopřej nám, abychom se všichni bez výjimky sešli v tobě, aby nejen z našich úst, ale také z našich srdcí neustále stoupala tvá modlitba za jednotu křesťanů. Za takovou jednotu, jak ty ji chceš a těmi prostředky, jak ty je chceš. Dej, abychom v tobě, který jsi dokonalá láska, našli cestu, která vede k jednotě v tvé lásce a v tvé pravdě.“

(Modlitba Abbé Coutouriera)

Tuto Modlitbu za jednotu bychom si měli každý ze setkání společenství odnést, abychom se ji mohli modlit každé ráno tohoto měsíce, a snad i každé ráno celého nadcházejícího roku. Věřte, že tato Modlitba je modlitbou dotýkající se Božího srdce obzvláště citlivě.

▶ Modlitba chudého srdce

Opět jsme usazeni v kruhu. Animátor či osoba, která modlitbu dnes povede, na její úvod může přečíst text Přílohy 4. V otevřených dlaních držíme každý svou malou rybičku. Pomalu vyslovujeme své „slůvko lásky“ – např. „*Ježíši, pomoz mi.*“ Nebo „*Ježíši, dej mi své pokorné a něžné srdce.*“

▪ Čas slavení

Návrh na ruční výrobu: Deštná hůl.

Deštná hůl je tradiční nástroj, s nímž se setkáváme ve velmi vzdálených krajích světa. V Brazílii bývá vyrobena z bambusu, na Madagaskaru je většinou pletena z proutí. „Hrává“ se však na ni všude stejně: obrátí-li hůl hráč jedním z konců vzhůru, aniž by však přitom učinil navíc jakékoli gesto, ozývá se jemné šumění, připomínající hustý déšť nebo např. vlny valící se po písčitém pobřeží. Hůl je naplněna jemnými, avšak dost tvrdými zrnky, které jsou ve svém pádu zbrzděny nespočtem uvnitř instalovaných malých jehliček.

A zde je velmi jednoduchý návod, jak takovou deštnou hůl vyrobit. Opatřete si: přiměřeně velkou, dostatečně pevnou tubu z kartonu – dobře se hodí např. vnitřní část ubrouskové role (můžete si je opatřit i v továrně na výrobu ubrousků či v obchodě s konfekcí), nejlépe o průměru 4 až 6 cm, dále několik krabiček špendlíků (č. 8 nebo 12), dlouhozrnnou rýži (můžete si však zkusit zaexperimentovat i se skleněnými korálky či s jemnozrnným šterkem), balící izolační pásku a lepidlo na tapety.

Pomocí malého kladívka vtlučte postupně špendlíky do tuby spirálovitým způsobem (dejte pozor, abyste tubu nešťastným úderem neprorazili), tak, aby stejnorodě zaplnily celý její vnější povrch. Vznikne jakýsi spletenec špendlíků – můžete si jej prohlédnout, podíváte-li se dovnitř tuby jedním z jejích otevřených konců. Tento špendlíkový labyrint bude pokaždé, když tubou obrátíme, aby vydala zvuk, bránit rychlému padání drobných zrníček uvnitř. Čtvrtkou kartonu či jiného tvrdého papíru jeden z konců tuby uzavřete a přelepte silnou lepicí páskou. Takto vzniklé „dno“ ještě – pro zajištění - zpevněte několika vrstvami adhezivní pásky.

Tubu z vnější strany několikrát přetřete lepidlem na tapety, abyste tak zabránili pozdějšímu případnému vypadávání špendlíků. Lepidlo, jakmile zaschne, zprůsvitní, a vytvoří tak na tubě lakový povrch.

Zatímco bude lepidlo schnout, sesedneme se opět do malého kroužku – kolem malé nádoby či poháru naplněného velmi čistou vodou.

Animátor nato příští chvíli uvede např. těmito slovy:

„Čirá voda, kterou máme před sebou, znázorňuje „Pramen Lásky“, dary Ducha svatého i vše, co z lásky konáme. Jednota mezi křesťany se stává skutečností tím více, čím hlouběji žijeme v lásce k Bobu a v lásce k bližnímu. Voda zkalená je naopak symbolem našich rozdělení a všeho, co není Boží vůlí.“

Poté postupně každý k nádobce přistoupí, aby si z něj čiré vody nabral. Se svou sklenicí či pohárkem pak vyjdeme ven. Venku bude připravena nádrž s vodou znečištěnou. Do této nádrže kalné vody pak každý postupně svůj pohárek vyprázdníme. Vidíme, která čistá voda vypuzuje vodu kalnou.

Vyjádríme svou radost nad mocí čiré vody, která pročišťuje a posiluje; můžeme si zazpívat několik zpěvů, jejichž námětem je voda či jednota.

Nakonec si můžeme zahrát nějaké hry, zazpívat si písničky či zatančit si na hudbu, která se nějakým způsobem dotýká tématu vody či deště; deštnou hůl můžeme použít k tomu, abychom její pomocí vyjádřili představu deště, který svlažuje seschlou zem... Déšť můžeme rovněž imitovat více či méně silným bušením prsty nebo dlaněmi do desky stolu. A za déšť můžeme vzdát díky, například písničkou „Chválím Tě, Pane, za sestru déšť“ či „It's beginning to rain, rain, rain...“. Každý přitom můžeme za déšť poděkovat svým způsobem, např. „Za to, že dává vláhu rostlinám“, „Za to, že osvěžuje naše tváře“, „Za to, že očisťuje naše srdce“.

▪ Společné sdílení stolu

V čase společného sdílení stolu můžeme tentokrát prostě jenom pít čistou vodu a jíst chléb, který před setkáním upečeme doma. Chléb může být lehce namazaný máslem či obložen něčím dobrým.

Do svého „uzlíčku přátelství“ si tentokrát schováme malou rybičku. Nezapomeňme, že je na ní vepsáno jméno opět jednoho z našich přátel, za nějž se budeme po dobu nadcházejícího měsíce modlit.

♥ NĚKOLIK PODNĚTŮ PRO ČAS MEZI DVĚMA SETKÁNÍMI

Čas věrného přátelství

► Malá skupinka přátel

I letos v průběhu měsíce ledna, jak jsme si již řekli, budeme prožívat Týden modliteb za jednotu křesťanů. V jeho rámci jsme voláni, abychom si i v našem společenství zvolili určitou modlitební formu, takovou, která se užívá v prostředí naší církve, a tou abychom se k tomuto týdnu připojili. Můžeme se společně zúčastnit ekumenické bohoslužby nebo se sami shromáždit ke společné modlitbě, v níž budeme celým svým srdcem prosit za jednotu. Můžeme také eventuelně navštívit některého z kněží nebo z pastorů jiného křesťanského vyznání či denominace, abychom s ním pohovořili nad posláním a formami působení Víry a Světla. Nebo můžeme prostě jen poslat milý pozdrav některému ze společenství Víry a Světla náležejícímu k odlišné denominaci, než k jaké náleží společenství naše, v jiné zemi než je země naše vlastní.

Je-li právě naše skupinka tou, jež je pověřena přípravou času přivítání pro měsíc únor, bude na nás, abychom pro každého připravili a na setkání rovněž zrealizovali „cestu světla“. Na čtvrtku papíru namalujeme cestu lemovanou svíčkami, přičemž každá svíce bude znázorňovat jeden měsíc. Jiná z malých skupinek přichystá svíčky, které pak budou každému rozdány na konci času slavení. Barvami můžeme rovněž ozdobit a tak pro tento účel přichystat malé průhledné skleněné nádoby.

► Můj osobní život

Opatřeme si každý nějakou publikaci pojednávající o myšlence ekumenismu. Může jí být např. malá knížka Jeana Vaniera „*Společně vstříc zemi jednoty*“ či např. sešity vydané ekumenickou komisí, zejména brožurka nazvaná „*Ekumenismus jako dar přátelství*“*, v němž je možné nalézt cenná osobní svědectví. Přečteme si s této knížky každý den vždy jeden malý úryvek a ten pak v jeho průběhu pečlivě uložíme do svého srdce.

Do svého koutku modlitby též můžeme umístit logo Ekumenické rady církví; vedle něj zapálit svíčku a pomodlit se Modlitbu za jednotu křesťanů (Viz Příloha 8, str. ...) anebo docela jednoduše modlitbu Otče náš.

K o o r d i n a č n í t ý m

Pokud jsme tak ještě neučinili, nezapomeňme odeslat odpovědi na dotazy v dotazníku hodnotícím letošní Poutní deník.

V průběhu příštího měsíce budeme slavit slavnost Víry a Světla. Její příprava nám bezpochyby zabere více času než příprava běžného setkání; předem tedy věnujme pozornost tomu, aby jednotlivé úkoly, které v souvislosti s touto slavností budeme muset rozdělit, byly dobře rozvrstveny mezi – pokud možno - co největší počet členů společenství.

Jak si představujeme, že letošní svátek oslavíme? Uspořádáme slavnostní setkání, na něž pozveme členy farnosti, popřípadě církve, v níž působíme? Nebo se spojíme s jiným společenstvím Víry a Světla? Nebo snad pozveme nějaké nové mladé přátele, rodiny, které nás dosud nepoznaly nebo ty členy farnosti, kteří se s námi dosud neměli možnost setkat? Možná by každý člen společenství mohl s sebou na setkání přivést nějakého svého přítele či člena rodiny. Máme na paměti, že bychom mohli v rámci slavnosti dát prostor i jednomu či vícero osobním svědectvím o působení Víry a Světla? A že bychom eventuelně mohli připravit jakousi fotografickou nástěnkou? Budeme v rámci slavnosti spolu sdílet společný pokrm? Rozdáme si vzájemně jako památku na tento den svíce? ...

Jak nádherné je, když světlo rozjasňuje naše krásné obličejové vystupující z temnoty! A proč tedy neuspořádat slavnost večer, kolem překrásně vyzdobeného stolu osvětleného mnoha svícemi (snad vždy jednou svíci pro každou osobu)?

Požádejme tři osoby ve společenství – jednoho přítele, jednu osobu s handicapem a jednoho rodiče, aby si připravili velmi konkrétní svědectví, takové které by mohlo zasáhnout naše srdce, a to na téma „*Jak Víra a Světlo proměnilo mé srdce, jak vneslo do mého života světlo a nový smysl?*“ Ten, kdo bude svědectví přednášet, by mohl s sebou zároveň přinést určitý předmět, symbolicky jeho svědectví vyjadřující.

A konečně nezapomeňme ani na to, abychom na příště přinesli každému členu společenství jednu svíci či lampu.

* Příslušné dokumenty jsou k dispozici na mezinárodním sekretariátu (Určité úryvky budou též pro vaši pomoc v tomto měsíci zveřejněny na mezinárodních webových stránkách Víry a Světla: www.foietlumiere.org).

Únor

Ježíš, Světlo světa

(J 8, 12-59)

▪ Čas přivítání

Členové společenství se tentokrát sejdou při společném slavení eucharistie či obdobné pravidelné bohoslužby konané církví, k níž přísluší; pokud je to možné, nejraději ve večerním čase.

Při odchodu z bohoslužby nabídne skupinka, jejímž úkolem bude příprava času přivítání, každému ze členů rozsvícenou svíci, s níž, bude-li to možné, pak v průvodu zamíříme k místu našeho setkání.

▪ Čas slova

Evangelijním textem, který si společně přečteme tentokrát, bude úryvek J 8, 12 – 59. Poté dáme, jako obvykle, prostor meditaci Jeana Vaniera. Rovněž jako obvykle ji můžeme buď přečíst nebo převyprávět vlastními slovy.

„Kdo mne následuje, nebude chodit ve tmě, ale bude mít světlo života.“ (J 8, 12)

Pokud jsme zbloudili v noci, máme strach. Najednou nevíme, kudy se vydat a brozí nám, že si ublížíme. Jakmile však jsme schopni zahlédnout alespoň malé světélko, náš pocit ztracenosti okamžitě mizí, neboť v tu samou chvíli zároveň chápeme, že jsme právě objevili cestu, která nás bezpečně dovede k záchraně. Ježíš o sobě říká, že je světlem světa.

*Nebezpečími, která skutečně lidstvo obrožují, jsou všechny druby rozdělení, soupeřivost a touha uspět na úkor druhého. Jsou to totiž právě ony, kdo v důsledku způsobují ztrátu vzájemné komunikace, násilí, konflikty a válku. Ve válce je mnoho obětí a ztracených duší. Ježíš však našemu životu i celé historii dává smysl. Proto je oním světlem. **A přišel k nám, aby nám ukázal jedinou cestu, která vede k míru a k opravdovému štěstí. Je to cesta lásky, soucitu, dobroty a vzájemného přijetí. Cesta společenství.***

My lidé jsme však velmi často zaměřeni pouze na sebe sama; uzavřeni a neschopni vidět dál než za hranice své či hranice skupiny, k níž nějakým způsobem náležíme. A nedaří se nám otevřít se těm, kdo jsou odlišní – ať již prostředím, v němž žijí, příslušností k církvi, kulturou či náboženstvím anebo svými omezeními či jinými obtížemi. Pak kolem svých srdcí stavíme zdi.

Ježíš však přišel, aby nám cestu – onu správnou cestu životem - nejenom ukázal, přišel též, aby nám k tomu, abychom mohli touto cestou jít, dal určité nástroje. Slíbil, že sešle Ducha svatého, onoho

Ducha Lásky, který proměňuje srdce z kamene v srdce z masa. Je to jedině Duch svatý, kdo dává, abychom milovali i ty, kdo jsou jiní a abychom mohli odpustit, pokud nás zranili.

Ježíš je Chlebem Života, je Vodou Života, a Světlem Života. V jeho osobě se sjednocuje pokoj, voda a světlo probouzející v nás Boží život. Díky jeho přítomnosti ve středu našich srdcí můžeme milovat stejnou láskou jakou miloval on.

Ježíš nám také říká: „Zůstanete-li v mém slovu, jste opravdu mými učedníky. Poznáte pravdu a pravda vás učiní svobodnými.“ (J 8, 31)

*Přijímáme-li tedy Kristovo poselství o lásce, strážíme-li bedlivě ve svých srdcích Boží slovo, tehdy jsme skutečně jeho učedníci. Přestáváme být zajatci vlastních představ, svých plánů a iluzí. A je nám dáno znát pravou skutečnost o Bohu, o světě i o jeho dějinách. Nebezpečí spočívající ve strachu z reality a v touze utéci od ní, obava ze skutečnosti Boha, ale i z reality našeho světa s jeho trápením a neshodami, a nebo i strach z našeho společenství či z ostatních lidí hrozí každému z nás. Pravá skutečnost je totiž člověku neznámá „na obtíž“. Velice rychle z ní unikáme – ať již k nejrůznějším druhům zábavy anebo do světa vlastních plánů a představ. **Ježíš si však přeje, abychom skutečnost viděli ve stejném světle, jako ji vidí on, jeho očima, s jeho dobrotou.***

Podarí-li se nám to, pak přestaneme být otroky toho, co si o nás myslí jiní, otroky vlastních strachů a úzkostí, své věčné potřeby jevit se lepšími než všichni ostatní, otroky smutků a depresí.

Víra a Světlo byla našim společenstvem a všem našim církvím dána jako jakési světlo, jehož smyslem je poodkrýt krásu a pravdu slabých lidí. Odhalit jejich hodnotu a srdce a lásku jejich rodičů a jejich přátel. Víra a Světlo nám byla Ježíšem dána, abychom poznali mohli objevit cestu, která nám pomůže lépe je znát a lépe je milovat.“

▪ Čas sdílení

▶ Společně

Vyslechneme si svědectví, která předem připraví tři členové společenství. Poté, co se každý z nich jednotlivě vyjádří, předloží symbol, který s sebou přinesl a umístí jej do středu kruhu, který jsme utvořili. Mezitím budeme zpívat zpěv o světle.

Tato svědectví či „fioretti“, jak jim také někdy říkáme, nás hlubším způsobem volají k tomu, abychom skutečně prožili poselství Víry a Světla a mohou být světlem, které jsou pro ty, kdo budou na dnešní setkání pozváni, aby se postupně ke společenství připojili.

Do středu kruhu umístíme velkou svíci, kterou jsme před setkáním přinesli. Kruh můžeme rovněž ozdobit malými siluetami postav, které jsme vyráběli v září a připojit k nim jména pozvaných. Každému z nás pak bude rozdána malá lampa, kterou umístíme kolem velké svíce.

Slavnost světla budeme slavít ve společenstvích na celém světě. Animátor může předem pohovořit o mezinárodní dimenzi Víry a Světla (viz Příloha 10 – „*Víra a Světlo napříč zeměmi světa*“; str...) a ohlásit přípravu „*Dne Zvěstování a Sdílení*“; přičemž vysvětlí jeho význam (viz Příloha 9, str.)

▶ Ve skupinkách sdílení

Přibodilo se mi někdy, že jsem prožil den jakoby v temnotě? Co jsem v té chvíli dělal?

Přineslo společenství světlo i do mého života?

Jaké „světlo“ svého života mohu s ostatními sdílet?

Znám nějakou známou či slavnou osobnost, která představuje paprsek světla pro mne? Kdo to je?

Jak se naše společenství může stát světlem pro svět, pro naše církve, naši farnost či čtvrt, v níž bydlíme?

▪ MODLITBA - „Ježíš, mé světlo“

Jsme usazeni v kruhu kolem velké zapálené svíce. Dva nebo tři členové koordinačního týmu zapálí malé lampičky a rozdají je postupně všem členům. Animátor přečte úryvek z Evangelia podle Lukáše 2, 25-32. Můžeme jej znázornit formou pantomimy. Animátor krátce vysvětlí význam Simeonových slov, který hovoří o světle. Každý poté uchopí svou malou svíci. Své světýlko si „vyměníme“ s ostatními přáteli. Můžeme přitom vždy pronést: „*Světlo Ježíšovo*“

Poté se společně můžeme pomodlit univerzální modlitbu a pak přednést modlitbu, jejíž text najdete o něco níže. Byla napsána zejména pro ty, kdo se nacházejí v temnotě, tak, aby mohli co nejdříve i oni znovu zapět chvalozpěv světla.

► Modlitba

*„Ó Bože, vlož světlo do mého srdce i do mého hrobu,
světlo pro můj sluch i pro můj zrak,
světlo pro mé tělo,
světlo pro mou krev a světlo pro mé kosti,
světlo na cestu, která je přede mnou i světlo za mne,
světlo po mé pravici i světlo po levici,
světlo nade mne i světlo pode mne,
ó, Bože, zvěšší světlo a dej mi to největší světlo ze všech.
Dej mi světlo prýstící z tvé milosti, Ty všemilosrdný.“*

(Muslimská modlitba „Al Ghazali“)

► Modlitba chudého srdce

Jsme usazeni v kruhu; v otevřených dlaních držíme lampu, kterou jsme právě dostali. Animátor může eventuelně znovu přečíst text Přílohy 4 (str....) Budeme opakovat naše slovo lásky, např. „*Ježíši, mé světlo*“.

■ Čas slavení

Pro uspořádání Slavnosti Světla můžeme zvolit večerní dobu, kdy se společně sejdeme kolem svátečně prostřeného stolu, ozdobeného zapálenými svícemi.

Svíce zapálená za tmy totiž září úplně jinak a jakoby mnohem více než stejná svíce hořící za dne. Neznázorňuje tato křehká svíce velmi symbolicky rozšíření Víry a Světla ve světě?

Tým, jehož úkolem bude dnes příprava času přivítání, připraví na každý talíř „*cestu světla*“, kterou již před setkáním přichystaly malé skupinky přátel. Animátor či ten, kdo tento čas setkání povede, nám ostatním vysvětlí způsob, jakým budeme každý den vybarvovat jeden malý plamínek, který lemuje tuto cestu.

Poté můžeme zanotovat nějaký nám blízký nápěv a zahrát si hry, které jsme si oblíbili. Můžeme je přizpůsobit tak, aby je dobře pochopili i nově příchozí. Refrény, které budeme zpívat za doprovodu gest, přinesou jistě všem radost.

Pro tento měsíc budeme mít dvě věci, které si uschováme do svého „uzlíčku“ přátelství: bude jí malá svíčka a naše „cesta světla“.

♥ NĚKOLIK PODNĚTŮ PRO ČAS MEZI DVĚMA SETKÁNÍMI

Čas věrného přátelství

► Malá skupinka přátel

Tentokrát bude námětem našeho společného přemýšlení láska a milosrdenství. Jako inspirace nám může posloužit věta svaté Terezie od Dítěte Ježíše, v níž říká: „*Neboj se. Čím budeš chudší, tím více Tě Ježíš bude milovat.*“ Nebo – např. věta otce Thomase Philippa, v níž říká: „*Nejmenší nemá jiného bohatství než lásku svého Otce.*“

Čas strávený v malé skupince věnujeme výrobě hezkých malých barevných papírových květin, které nám při příštím – březnovém – setkání – poslouží jako dekorace kříže smíření.

Je-li to právě naše skupinka, která má být pověřena přípravou příštího času přivítání, předem přichystáme hru „*Vše vzhůru nohama*“ (Viz podrobněji Čas přivítání v textu pro březnové setkání, str...)

► Můj osobní život

Každý den můžeme vybarvit jeden plamínek ze svíčky naší cesty světla, a pokud nám v tom nic nebrání, rovněž zapálit svou malou lampičku, se slovy „*Ježíši, dnes budu tvým světlem*“.

K o o r d i n a č n í t ý m

Pro každé společenství a jeho členy je velmi důležité, aby se jim dostalo příležitosti – v určitých časových periodách – prožít spolu čas, v němž mají možnost vzájemně si odpustit vše, co zůstává otevřeno jako dosud nezhojená rána – čas smíření.

Okamžik, o němž hovoříme, můžeme dobře prožít při slavnosti umývání nohou (viz Příloha 6, str...), může se v něj proměnit i jiná chvíle, kterou ve společenství, spolu s knězem či pastorem, prožijeme jako chvíli osobního sdílení a modlitby. Slavnost smíření můžeme konečně prožít zcela po svém. Členové, kteří patří ke katolické a ortodoxní církvi, tuto slavnost mohou vnímat jako jedinečnou příležitost k přijetí svátosti smíření. Zvolíme-li však jakoukoli z forem, dbejme, abychom slavnost připravili s co možná největší pozorností a péčí.

Při příležitosti oslavy svátku smíření je dána každému ze členů možnost učinit jakési kritické zhodnocení – jak sebe sama, tak i celého společenství. Akt smíření však nicméně nemůže zůstat jen záležitostí intelektu. A jak můžeme stvrdit skutečnost, že prožíváme především záležitost svého srdce?

Pro čas sdílení si připravíme velký a krásný kříž a sadu etiket, které pak použijeme pro přilepení papírových květin.

Budeme-li chtít při našem příštím setkání prožít pantomimu, snad bude vhodnější jako námět si zvolit podobnost o marnotratném synu než příběh o cizoložné ženě; krom jiného toto první umožní většímu počtu z nás pantomimy se zúčastnit. Nejprve pantomimou, jako obvykle, budeme vyprávět celý děj příběhu – tentokrát o synu, jenž byl ztracen a znovu nalezen. Poté však vám dnes navrhujeme, abyste z pantomimy a vlastně i z příběhu jako takového vybrali ta nejpodstatnější gesta či okamžiky, a na základě nich vytvořili jakýsi pohybový doprovod liturgie, jehož se budou moci všichni zúčastnit. Určitě k takovým okamžikům budou patřit rysy chování syna, otcova otevřená náruč a jeho radost (kterou může dobře vyjádřit např. zapálená svíce, květina, zpěv či gesto, jímž si vzájemně dáváme najevo své odpuštění), synovo znovu nalezené místo ve vlastním společenství. Kéž je tato pantomima jednoduchá, kéž je však zinscenována tak, aby se kdesi v hloubce mohla dotknout našeho těla i našeho srdce.

Odhalit, jakým způsobem je propojeno naše srdce a tělo, je totiž velmi důležité.

A zcela nakonec si snad můžeme společně zatančit nějaký úplně nový tanec smíření.

Březen

„Ani já tě neodsuzuji“

(J 8, 1 – 11)

▪ Čas přivítání

Jak jsme předeslali již v pokynech pro koordinační tým z minulého měsíce, „uvítací tým“ dnešní setkání zahájí hrou „Vše vzhůru nohama“. Členové se jí zúčastní tak, jak budou postupně na setkání přicházet. Jedná se o jednoduchou hru, spočívající ve shazování „věže“ či, chcete-li, „pyramidy“ vytvořené k prázdných konzerv - za pomoci míčku, klubka ponožek či např. papírové koule. „Utočníci“ přitom při zasahování cíle zachovávají určitou předem stanovenou distanci.

Na každou z konzerv můžeme vepsat názvy jednotlivých hříchů.

▪ Čas slova

Začtème se do úryvku z Janova evangelia 8, 1-11. Poté, jako obvykle, se zaposlouchejme do slov meditace Jeana Vaniera, kterou, jako obvykle, můžeme buď přečíst nebo převyprávět vlastními slovy.

„V osmé kapitole Janova evangelia sledujeme Ježíše, kterak vyučuje v Chrámu. Ale co to – tu se najednou, zničeho nic, rozvíří mobutný reptavý povyk. Do chrámových vrat hrmotně vstupuje skupina mužů. Ti mužové s sebou vlekou ženu, spoře oděnou. Předstupují před Ježíše – a praví mu: „Hle, žena, kterou jsme přistihli při cizoložství. Dle Mojžíše takovou ženu patří ukamenovat. Jak se k té věci stavíš ty?“ Těm mužům jde zjevně o to, aby Ježíše, tobo, který tak často hovořil o Božím odpuštění, uvedli do rozpaků. Jednají s cílem připravit léčku. Chtějí jej zdiskreditovat, připravit o čest, o dobrou pověst, vřdyt' stále víc lidí o něm hovoří jako o Mesiáši! Pokud by Ježíš navrhl, aby jí odpustili, mohli by prohlásit, že protirečí Mojžíši. Pokud by však naopak Mojžíši přitakal, popřel by sebe sama.

Ježíš však neříká nic. Jen potichu cosi píše svým prstem na zemi. Ti mužové však na něj naléhají. „Co tedy míníš?“ Ježíš se tedy vztyčuje, poblíží na ně a říká: „Ten z vás, kdo je bez hřichu, ať první bodí kamenem.“ A mužům nezbyvá, než se jeden po druhém rozejít – od těch nejstarších, kteří by museli uchopit svůj kámen nejdříve.

A Ježíš najednou zůstává s tou ženou sám. A ptá se: „Ženo, kde jsou? Odsoudil tě snad některý z nich?“ „Nikolí“, říká žena. A Ježíš: „Ani já tě tedy neodsuzuji. Jdi a už nehřeš.“

Jaká jen něha se skrývá v těch slovech! Ježíš ty muže nesoudí ani je nijak nekritizuje. Ačkoli se jeho srdce dotkli na citlivém místě, Ježíš ty muže miluje. Chce jim jen svým slovem plným světla ukázat, že jestliže hledají hřích, musejí pátrat nejprve sami v sobě. Chce, aby si to uvědomili. „Kde jsou?“ ptá se. A pak: „Ani já tě neodsuzuji.“

Ježíš nepřišel, aby soudil. Přišel proto, aby dal život. A touží po tom, aby jeho děti byly v něm a skrze něj v Otci sjednoceni. Netvrdí, že by cizoložství nebylo hřích. Naopak, praví: „Jdi a už nehřeš.“ Chce tu ženu osvobodit od zla a pomoci jí, aby i ona mohla žít v pravdě, lásce a věrnosti. Lže říci, že v Janově evangeliu obecně hřích jako takový spočívá především v nevěře v Ježíše, v jeho dobrotu, v jeho blízkost a v jeho touhu přijít nám kdykoli na pomoc. Neboť jsme-li s Ježíšem jedno, nemůžeme už hřešit.“

▪ Čas sdílení

▶ Společně

Hendikepovaní lidé, jejich rodiče a sourozenci nezdědka pocítují odmítnutí či přímo odsouzení ze strany společnosti, např. sousedů, a někdy dokonce i ze strany pracovníků profesionální péče. Každý, kdo něco podobného zakusil na vlastní kůži, můžeme potvrdit, že situace, v níž se cítíme dlouhodobě souzeni či obviňováni nám bere důvěru a způsobuje, že sebe sami začínáme obviňovat. Právě taková chvíle je však zároveň většinou tou, kdy si uvědomíme, že i my sami jsme nejednou byli oněmi soudci či „žalobci“ druhých.

Zkusme se společně zamyslet nad onou zásadní větou Ježíše: „Ani já tě neodsuzuji.“ Je v našich silách vše odpustit stejně, jako to učinil Ježíš na kříži, když volal: „Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí“?

Do středu kruhu, v němž jsme usazeni, umístíme – na kus nějaké hezké látky, kus koberce či jiné pokrývky – kříž. Papírové květiny, které vyráběla jedna ze skupinek přátel, jsou přichystány ve větším košíku. Každý si vždy vybereme jednu, a poté, co na ni připevníme malý štítek, na nějž vepíšeme jméno toho, komu bychom rádi vše odpustili, ji přijdeme připevnit na kříž.

▶ Ve skupinkách sdílení

Zakusil jsem již někdy odsouzení ze strany okolí?

Stalo se mi někdy, že jsem sám odsuzoval druhé?

Co mi může pomoci v tom, abych druhým uměl odpustit a abych rovněž o odpuštění uměl požádat?

▪ MODLITBA – „Ježíš, náš přítel odpouštějící nám sedmasedmdesátkrát“

SLAVNOST SPOLEČNÉHO UMÝVÁNÍ NOHOU

Slavnost umýváním nohou je velmi posvátným okamžikem. Jeho smysl i způsob, jakým se slaví, je podrobně popsán v příloze 6 (str...)

Ježíš umývá nohy i těm, kdo jej opustí nebo dokonce zradí. Právě tento aspekt může být tím, kdo slavnost povede, tentokrát zdůrazněn. Připomenout si můžeme i fakt, že právě prožíváme čas postu, čas pokání a smíření.

Slavnost můžeme uzavřít zpěvem „Otče náš“, v němž říkáme i slova „*Odpusť nám naše viny*“.

Nebo – Společná oslava, založená na pantomimě „O marnotratném synu“

(viz doporučení koordinačnímu týmu, v němž navrhuje, aby úryvky pantomimy byly posléze převedeny do podoby pohybového doprovodu k liturgii)

Nebo – Sdílení a osobní modlitba společně s knězem či pastorem

Nebo – Svátost smíření

Zvolíme-li si třetí z možností, je dobré, je-li to možné, přizvat na setkání – krom našeho kaplana – také jednoho či dva kněze „odjinud“, tak, aby každý z nás měl určitou možnost volby. Můžeme při této příležitosti využít papírové květiny. Květinu, jakmile udělí rozhřešení, může kněz předat vždy tomu, kdo právě ve jméno Ježíše přijal odpuštění. Chceme-li zapojit podobný symbol, stejně dobře se hodí i menší, hořící svíčky.

Po svátosti smíření bychom každý měli mít možnost opláchnout si obličej vodou, např. v malé nádobce umístěné na podstavci hned vedle kříže. Tamtéž můžeme zanechat i malou svíci.

Na malý podstavec hned vedle kříže můžeme umístit malou nádobku s vodou, kam si každý z nás poté, co svátost smíření ukončí, bude mít možnost přijít opláchnout obličej a vedle snad odložit svou malou svíci...

Modlitba chudého srdce

Sedíme v kruhu. Na úvod modlitby ten, kdo ji povede, může přečíst text Přílohy 4 ze strany (...). Každému z nás pak do kelímku, který držíme připravený v rukou, nalije něco málo vody. Trošičku se jí napijeme a pak – potichu, každý sám – vyslovíme „slůvko lásky“, které jsme si pro tento měsíc vybrali – např. „*Ježíši, očisti mě*“. Pak vodu vylijeme zpět do připravených karaf, z nichž jsme ji nalévali.

▪ **Čas slavení**

Dnes v čase slavení budeme tančit tanec smíření. Prožíváme sice dobu postní, avšak zároveň se noříme do jásoů z Božího odpuštění. Máme-li vyjádřit radost z usmíření, zkusme být přítom vynalézaví a spontánní. Zkusme např. vybrat nějakou poutavou hudbu, na kterou si budeme moci zatančit např. farandolu; postupně při ní můžeme – vždy po dvojicích – malými krůčky přicházet do středu kruhu, tam se vzájemně obejmout a vyměnit si místo s dvojicí naproti. V určité chvíli se pohybující se kruh může na okamžik zastavit, a v rytmu hudby si všichni můžeme zatleskat. Abychom nabrali dech, můžeme se v kruhu všichni vzájemně uchopit za ruce a mile se na sebe jeden na druhého usmát nebo si pokynout hlavou, nebo můžeme zvolit i jiný způsob, jak svému sousedovi sdělit: děkuji, že jsi se mnou tančil. Zbude-li nám ještě energie, nakonec si můžeme zatančit ještě nějaký z našich tradičních tanců.

▪ **Společné sdílení stolu**

Dnes místo bohatého jídla spolu usedneme k misce rýže nebo polévky nebo si prostřeme zcela jednoduchou svačinku; společně se tak postíme a zároveň tak dáme najevo své spojení s těmi nejhudšími společenstvími na světě. Peníz, za který bychom jinak pořídili večeři, bude poskytnut do fondu solidarity a z něj pak poputuje právě těm společenstvím Víry a Světla, které se nacházejí v nejhudších zemích světa. Každý z nás je tu samozřejmě vyzván: „*Blahoslaven ten, kdo dává s radostí!*“

V malých skupinkách můžeme zorganizovat „*Den Zvěstování a Sdílení*“ (viz Příloha 9, str.), přičemž jednotlivé díly odpovědnosti při jeho pořádání rozdělíme mezi jednotlivé skupinky přátel.

Uzlík přátelství se nám postupně zaplňuje jednotlivými předměty symbolizujícími naše přátelství s Ježíšem. Dnes k nim připojíme papírovou květinu.

Pro příští měsíc vyzvěme, abychom každý přinesli určitou velikonoční ozdobu, aby se místnost, v níž se scházíme, opravdu zaskvěla.

♥ **NĚKOLIK PODNĚTŮ PRO ČAS MEZI DVĚMA SETKÁNÍMI**

Čas věrného přátelství

▶ **Malá skupinka přátel**

V malých skupinkách se tentokrát sejdeme, abychom se podělili o nějaké prosté jídlo, abychom se společně pomodlili a rovněž abychom se připravili na slavnost Velikonoc.

Zejména pokud jsme během setkání neměli možnost prožít společně svátost smíření, můžeme se se skupinkou uchýlit do některého z kostelů, v nichž je přítomen – a nám bude k dispozici – kněz. Nebude-li to možné, můžeme se společně zamyslet nad tím, kde máme možnost načerpat milost z této svátosti.

Spolu s malou skupinkou můžeme rovněž např. meditovat nad velmi slavnou Rembrandtovou reprodukcí Návrat marnotratného syna a zamyslet se nade všemi symboly na obraze zastoupenými.

Malá skupinka, která bude mít příště pověření připravit čas přivítání, přichystá pro každého z nás maličký flakónek vonného oleje neb malou parfémovanou kytičku sušených květín, pytlíček koření či kousek santalového dřeva.

Jiná skupinka bude mít za úkol opatřit nějakou pastýřskou hůl. Budeme ji potřebovat v čase modlitby a slavení.

► Můj osobní život

Každé ráno příštího měsíce se budu modlit za člověka, kterého nám činí obtíže milovat. Odevzdáme jej vždy Ježíši – se slovy: „*Ježíši, požehnej Kryštofovi nebo Janě.*“

K o o r d i n a č n í t ý m

Podobenství o dobrém pastýři je velmi jednoduchý příběh a my možná budeme v pokušení ztvárnit jej tak trochu „čím rychleji, tím lépe“ – s pocitem, že něco podobného musel už každý vidět. Nepodceňujme je však. Jde totiž o jedno z klíčových témat naší formace, tedy formace spirituality Víry a Světla. Pokud se tedy můžeme u tohoto tématu zdržet trochu déle a – raději předem – v programu našeho setkání vyhradit čas i pro sdílení nad jeho poselstvím, bude to velké pozitivum. Zamýšleli jsme se už někdy nad tím, co vlastně znamená být dobrým pastýřem? Jak sami pro sebe prožíváme, když máme možnost pozorovat, jak přátelé kolem nás na sobě pracují, duchovně rostou, někdy se možná bouří, a jindy radují? Máme nějaký způsob, jak je na jejich cestě podpořit či doprovázet? Svého dobrého pastýře potřebujeme každý. Kdo je jím pro nás – osobně a v koordinačním týmu?

Duben

Podobenství o Dobrém pastýři

(10)

▪ Čas přivítání

Pastýř zná každou svou ovečku. Oslovujíc každého jeho vlastním jménem tedy „svolá“ své stádo; každému přitom nabídne nějakou maličkost – např. nějakou voňavou drobnost (maličké mýdlo, miniaturní flakónek s parfémem, tyčinku santalového dřeva apod.)

Každý jsme pravděpodobně na setkání přinesli také něco ozdobného (např. malovaná velikonoční vajíčka, květiny, větvíčky s litím či něco k pití apod.). Tyto věci použijeme v čase slavení, kdy jimi vyzdobíme místnost, v níž setkání probíhá, a dáme jí tak slavnostní ráz.

Skupina, v jejíž péči bude dnes čas přivítání, nás v jeho průběhu naučí nějakou ukazovací písničku na téma zmrtvýchstání.

▪ Čas slova

Než se pustíme do meditace Jeana Vaniera, kterou si, jako obvykle, můžeme společně přečíst nebo převyprávět vlastními slovy, začteme se do úryvku z Janova evangelia, kapitoly 10, veršů 3-5 a 11-16.

„Jan v desáté kapitole svého evangelia prezentuje Ježíšovu lásku k nám všem velmi speciálním způsobem. Ježíš na tento svět přišel, aby nás provázel, sytil, ochraňoval, obdarovával nás životem a nad námi bděl.

Každého z nás zná jeho vlastním jménem. Je Dobrým pastýřem, který dává svůj život za své ovce. Snad také proto Židé i křesťané rádi společně zpívají:

„Hospodin je můj pastýř, nebudu mít nedostatek.

Dopřává mi odpočívát na travnatých nivách,

vodí mě na klidná místa u vod,

naživu mě udržuje.“

(Ž 23)

Jak píše ve své knize prorok Ezechiel, dobrý pastýř jde a hledá ovci, která se ztratila, ošetřuje tu, která se zranila, posiluje a tiší ovci nemocnou (Ez 34, 16). Dobrota Ježíšova jde však ještě dál. Neboť jestliže je Ježíš dobrý pastýř, je zároveň Beránkem, který snímá hříchy světa (J 1, 29). Dává svůj život nabízející jej na kříži. Nechává se obžalovat, bičovat, až k ukřižování. A tento dobrý pastýř prosí:

„Otcě, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.“ (Lk 29, 34). Chce být skutečným dobrým pastýřem každému z nás i celému lidstvu. A s touhou, aby jednou provždy padly zdi, které nám brání opravdově milovat Boha i ostatní, se ve svém utrpení a kříži stává z lidí tím nejmenším, nejbudším a nejvíce trpícím.

V téže – desáté - kapitole Janova evangelia nám Ježíš (rovněž) sděluje:

„Proto mě Otec miluje, že dávám svůj život, abych jej opět přijal. Nikdo mi ho nebere, ale já jej dávám sám od sebe. Mám moc svůj život dát a mám moc jej opět přijmout.“ (J 10, 17-18)

Ježíš svůj život dává a v den Zmrtvýchstání jej opět přijímá zpět. Je vítězem nad smrtí, nad hříchem a nad veškerou mocí zla. Tento vzkříšený Ježíš zve, abychom, nechajíce se jím vést, stávali se i my dobrými pastýři jedni pro druhé.“

▪ Čas sdílení

Nejprve si můžeme společně přečíst onu krásnou meditaci Jeana Vaniera o dobrém pastýři (její text by měl dostat každý z nás). Poté můžeme jednotlivě sdělit, která věta koho z nás nejvíce oslovuje a proč.

Ježíš přišel na zem, abychom měli život a abychom jej měli v hojnosti. Ti, kterým to nezpůsobuje žádné obtíže, se mohou položit na zem. Hned v úvodu jeden z nás vstoupí do místnosti a nahlas zvolá: „Pojďte ke mně! Jsem dobrý pastýř. Chci vás přivést na úrodné pastviny. Každého a každou z vás znám jménem. Chci vás všechny shromáždit v jedno jediné stádo. Za vás všechny dávám život.“

Nato se všichni zvedneme a zanotujeme jásavý chvalozpěv.

► Ve skupinách sdílení

Přečtěme si znovu text Žalmu 23.

Co se můžeme dozvědět ze způsobu, jakým je vedeno naše „stádo“, společenství v naší zemi?

Jak o mne Ježíš pečuje?

Co dnes nejvíce potřebuji?

Jak se lze naučit být dobrým pastýřem?

■ MODLITBA *„Ježíši, jsem tvým beránkem“*

Jsme usazeni v kruhu. Animátor objasní, v čem spočívá práce pastýře a přečte úryvek z Janova evangelia 10, 1-15. Položí přitom důraz na aspekt pastýřovy něžnosti. Ježíš nás učí, jak se stát dobrým pastýřem. Jsme jeho učedníky. A chceme-li se stát dobrými pastýři, musíme nejdříve být dobrými Ježíšovými beránky.

Naši společnou modlitbou bude dnes píseň doprovobená pantomimou s názvem „Beatiful“ (Úžasný, kouzelný). Mnozí ji již známe. (Brzy bude dostupná rovněž na videokazetě).

*„Úžasný, úžasný,
Ježíš je úžasný
A Ježíš činí úžasným
Celý můj život.
Něžně se mě dotýká
Otevírá dokořán mé oči
A činí kouzelným
Celý můj život.“*

Můžeme si však vybrat i jiný zpěv či píseň, např. i zhudebněný žalm 23.

► Modlitba chudého srdce

Opět sedíme v kroužku. Animátor může v úvodu modlitby přečíst text Přílohy 4 (str. ...). Poté nejprve vysvětlí symboliku vonné masti. Pavel napsal: *„Budiž vzdán dík Bobu, který nás stále vede v triumfálním průvodu Kristově a všude skrze nás šíří vůni svého poznání. Jsme totiž jakoby vůni kadidla, jež Kristus obětuje Bobu. (II Kor 2, 14-15).* Nato každému z nás pomaže ruce několika kapkami vonného oleje. Každý pak Ježíši adresujeme své slůvko lásky, např. *„Ježíši, mé ruce, tvé ruce.“*

■ Čas slavení

Za doprovodu nějaké radostné, emotivní hudby si nejprve můžeme zahrát jednu velmi jednoduchou hru. Hru na dobrého pastýře. Pastýře rozpoznáme podle toho, že drží v ruce hůl. Smyslem hry je pastýře neustále následovat. Pozor! Svůj směr musíme změnit vždy, jakmile pastýřská hůl změní svého majitele! Je to velká zábava; avšak nejen to. Hrou mimo jiné objevujeme, že následovat dobrého pastýře nemusí být zdaleka vždy jednoduché, jak by se možná mohlo zdát.

Čas slavení můžeme ukončit opět v kruhu, kde si pastýřskou hůl budeme vzájemně posílat. Ve chvíli, kdy k nám hůl doputuje, můžeme nahlas vyslovit: *„Pane, učíš mne dobrým pastýřem.“*

■ Společné sdílení stolu

Pastýř nejprve každého z nás, každého jeho křestním jménem, povolává ke společnému stolu a uvádí jej na jemu připravené místo. Zpěvem „*Přátelé, oslavme zpěvem svou radost*“ vyjádříme svou radost nad tím, že jsme byli Pastýřem povoláni, abychom se stali součástí rodiny Víry a Světla.

Pro chvíli, kdy bude čas společného pokrmu v plném proudu, můžeme připravit malé překvapení: Ježíš (vedoucí společenství) oblečený do krásné dlouhé bílé tuniky vejde do místnosti a silným hlasem zvolá: „*Ustaňte na okamžik! Musím se vás něco velmi důležitého otázat. Všichni jste soubhlasili s tím, že mne budete následovat. Co tedy nyní uděláte, abyste se i vy stali dobrými pastýři?*“ Každému, kdo se bude chtít s ostatními podělit o svůj nápad, o svůj plán, Ježíš – zatímco bude hovořit – zapůjčí svou pastýřskou hůl.

Poté, bude-li to možné, objasní a rozdělí mezi jednotlivé skupinky přátel odpovědnost za přípravu následujícího setkání. Jedné přitom řekne: „*Svěřuji Vám přípravu času sdílení.*“ Jiné pak: „*Vám čas slavení.*“

Můžeme zpívat, tančit, či svou radost a úctu ke vzkříšenému Ježíši, který nás naplňuje novým životem vyjádřit i jiným způsobem.

Vzájemně si vyměníme malé „voňavé“ dárčky, které jsme obdrželi na počátku setkání. Ten, který dostaneme, si pečlivě uschováme do svého „uzlíku přátelství“

♥ NĚKOLIK PODNĚTŮ PRO ČAS MEZI DVĚMA SETKÁNÍMI

Čas věrného přátelství

▶ Malá skupinka přátel

Pokud nám to okolnosti umožní, na přípravě příštího – květnového - setkání se (i tentokrát) budou podílet malé skupinky přátel: v péči jedné bude čas sdílení, jiná se bude zamýšlet nad náplní času her, jiná zase připraví pantomimu, jiná čas modlitby apod. Tímto způsobem se skutečně všichni staneme dobrými pastýři – učni.

Ty, kdo se nemohli zúčastnit našeho posledního společného setkání, můžeme, než se sejdeme opět příště, navštívit. Můžeme jim přijít povyprávět, jak jsme poslední společné setkání prožili, co jsme při něm dělali, a můžeme jim rovněž odevzdat maličký flakónek vonného oleje.

Ta skupinka přátel, která bude při květnovém setkání pověřena přípravou času přivítání, dopříště vyrobí pro každého šerpu z bílé látky, kterou pak každému z nás předá v úvodu setkání.

Jiná skupinka přátel pro změnu na příště přichystá různobarevné balóny, které budeme potřebovat v čase sdílení. Pro čas modlitby pak opatří rovněž malá ptačí pírká.

▶ Můj osobní život

Každé ráno pomažu své dlaně svých rukou vonným olejem, přičemž nahlas vždy řeknu: „*Ježíši, mé ruce, tvé ruce.*“

Koordináční tým

Pro čas setkání koordinačního týmu Vám nabízíme možnost připravit opět po čase dílnu či pantomimu (podobně jako tomu bylo v čase listopadového setkání), tentokrát však na téma Vzkříšení. Připravte ji na základě pokynů uvedených v kapitole k měsíci listopadu (str....)

Naše představa, jak s příběhem nakládat, spočívá (stejně jako při poslední podobné příležitosti – stejně jako tomu bylo při onom listopadovém setkání) spíše ve využití tématu jako určitého námětu pro práci dílny než v jeho precizním pantomimickém ztvárnění. Pomožme si vzájemně. Ujistěme se, že nikdo z nás nezůstane ponechán stranou. Pokaždé, jakmile to bude jen trochu možné, povzbudíme, stimulujeme, a pomozme těm, pro koho je nejobtížnější vyjádřit se – postupujme mnohem raději takto než abychom dotyčným podávali hotové odpovědi, rady a přesné instrukce, jak které gesto či pohyb ztvárnit.

Je pravda, že k animaci tohoto druhu aktivity je zapotřebí určitého daru, jde však také o cosi, čeho se nám (v podobě rad a instrukcí, s péčí a podporou) dostává prostřednictvím našeho vlastního společenství, stejně jako prostřednictvím formačních setkání. Velkou pomocí nám přitom může být kreativita mladých přátel. Neváhejme je v tomto smyslu požádat o pomoc!

Neměli-li jsme dosud příležitost ustavit malé skupinky přátel, proč nesvěřit přípravu příštího setkání jiným členům společenství, například mladým přátelům? Vyzvat nové členy, a mladé zejména, k tomu, aby převzali jistý díl odpovědnosti, rovněž náleží do naší role dobrých pastýřů. Předejme jim Poutní deník, nemají-li jej dosud, a hlavně – mějme k nim důvěru. Bezpochyby vědí, že bude-li to nezbytné, mohou se na nás obrátit s prosbou o pomoc.

Aniž bychom se předem jakkoli připravovali, můžeme tohoto času využít k přemýšlení o způsobu, jak je možné povolát jednotlivě každého k růstu a k převzetí odpovědnosti za společenství.

Květen

Vzkříšení Lazara a dar Ducha svatého

(J 11)

▪ Čas přivítání

Koordinační tým, případně pověřená skupinka přátel před zahájením setkání vyzdobí místnost, ve které se scházíme, různobarevnými balóny. Každého z nás, postupně, jak budeme přicházet, přivítá jeden ze členů týmu, a to se slovy: „*Kéž je s Tebou Duch svatý.*“ Poté na něj jemně dýchne, držíc jej něžně pod bradou, načež dotyčnému navlékne kolem krku bílou šerpu či rubáš.

V pozadí může tiše znít např. některý ze zpěvů z Taizé – např. „*Veni Sancte Spiritu*“ či jiná vhodně zvolená hudba meditativního charakteru.

▪ Čas slova

Vyberme si a poté přečteme úryvek z evangelia podle sv. Jana, 11. kapitoly (např. části J 11, 1-3 a 32-44). Poté, jako obvykle, si přečteme či vlastními slovy převyprávíme meditaci Jeana Vaniera.

*„Kapitola z Janova evangelia, o níž dnes budeme hovořit, vzbuzuje opravdové pobnutí. Ježíš v ní výrazně zjevuje svou jak lidskou tak božskou stránku. Marta a Marie z Betánie právě ztratily svého bratra Lazara. Ježíše se Martin zarmutek a její otázky, stejně jako bolest a slzy Marie z Betánie velmi dotýkají; a je hluboce dojat. Dokonce sám pláče a ve svém srdci prožívá velký zmatek. Ukazuje nám tak, jak velmi je každému z nás nablízku, když trpíme. A poté Lazara vyzývá, aby vstal z hrobu a ten skutečně povstává. To, co Ježíš činí, ukazuje především na jeho božství. **Je Synem Boha, pánem života a smrti.** Lazarovo vzkříšení je vlastně ozvěnou Ezechielova proroctví (Ez 37). Tento prorok má následující vizi či sen: je mu dáno uvidět údolí plné suchých lidských kostí. Na příkaz Boží, jak prorokuje, se však tyto kosti zvednou, obalí se masem a povstává z nich množství živých lidí.*

Bůh tuto vizi interpretuje následujícím způsobem: :

*„Lidský synu, tyto kosti, to je všechnen dům izraelský. Hle, říkají: „Naše kosti uschly, zanikla naše naděje, jsme ztraceni.“ Proto prorokuj a řekni jim: Toto praví Panovník Hospodin: Hle, já otevřu vaše hroby a vyvedu vás z vašich hrobů, můj lide, a přivedu vás do izraelské země. **Vložím do vás svého ducha a oživnete.**“ (Ez 37, 11-14)*

Nepřipadá vám, že citované suché kosti jsou vlastně velmi přiléhavou ilustrací současného stavu našeho lidstva, lidstva bez naděje? Řada mužů a žen se tváří v tvář své vnitřní prázdnotě vrbá do vztažů či záležitostí, které mají krátké trvání hledajíc především potěšení, rozptýlení a dočasný pocit vlastní úspěšnosti. A ztrácejí hluboký smysl života. Avšak natvoří tato vnitřní prázdnota, toto pachtění se za naplněním prchavých okamžiků, netvoří všechno to do jisté míry i realitu každého z nás? Nechováme každý určitou součást sebe sama dobře ukrytou za nedobytnou tvrzí svého vnitřního hrobu?

*Ježíš k nám sesílá svatého Ducha, aby z nás učinil plně žijoucí bytosti. Říká Nikodémovi, že nelze vejít do Božího království, nenarodíme-li se „sboru“, z vody a z Ducha. **Nemá snad každý z nás touhu moci se znovu narodit, a znovu začít – oprostěn od břemena své minulosti, svých zvyků a sobeckých sklonů? Svatý Duch nás přichází obnovit, a změnit naše srdce z kamene v srdce z masa.**“*

▪ Čas sdílení

▶ Společně

Svatý Duch přichází, aby nás obnovil. Aby změnil naše srdce z kamene v srdce z masa. Touží nás zahrnout svými dary. Ježíš nám sesílá svatého Ducha, aby nás vzkřísil k životu.

Animátor, či ten, kdo nás dnešním časem sdílení bude provázet, nám objasní, jaké jsou dary Ducha svatého: je jimi *moudrost, rozum, rada, síla, umění, zbožnost a bázeň Boží*. Vyjmenovat můžeme i ovoce Ducha svatého podle svatého Pavla. Ty tvoří: *láskava, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrotu, věrnost, tichost a sebeovládání*. (Ga 5, 22).

Poté můžeme zinscenovat pantomimu na téma vzkříšení. Ve svém smutku a osamění jsme uzavřeni sami do sebe. Ježíš však přichází, aby nás osvobodil z vězení našich hrobů, aby nás otevřel životu a lásce našich bratří. Tajemství života získává smysl teprve až tváří v tvář smrti; den ve srovnání s nocí, nepoddajnost v kontrastu s podvolením se a spontaneitou, ruce vzájemně spojené v porovnání k rukám volným, ruce zahánějící vůči pažím v objetí přijímajícím, ohnutá záda či stažená ramena k uvolněné hrudi a pozvednutým pažím, spánek vůči probuzení. Vzkříšení někdy zahlédáme skutečně v těch úplně nejjemnějších, ba dokonce vláčných gestech, v gestech téměř nepostřehnutelných anebo přinejmenším méně vyhraněných; nebojme se sami to objevit! Nemějme strach a nechme se i těmito gesty osvobozovat...

▶ Ve skupinkách sdílení

Nejprve můžeme společně zapřemýšlet, a poté i nahlas vyslovit, o jakém daru se domníváme, že je jím obdařen náš soused. Můžeme jej zároveň zapsat na malou bílou kartičku, kterou poté zavěsíme na jeden z balónků. Dar každého z nás můžeme rovněž vepsat na bílou šerpu, kterou, jsme si vzájemně na začátku setkání předali.

Můžeme se rovněž sdílet nad těmito otázkami:

- Ježíš nás povolává k novému životu, k životu vzkříšenému.
- Co znamená „být vzkříšen“?
- Co může být tím, co do našich srdcí vžene nový život?
- Zakusil jsem okamžik, kdy by můj život najednou nabral zcela nový směr?

- Známe osobně nějakého člověka, o němž můžeme říci, že zcela změnil svůj život, obrátil se směrem k lásce a nyní žije jako „vzkříšený“?

▪ Čas modlitby – „*Duch svatý, dech života*“

Jsme usazeni v kruhu. Do jeho středu jsme umístili všechny balónky. Každý z nás – osobně a nahlas, poděkuje Pánu za dar, který jsme dostali.

Můžeme společně přečíst a poté promeditovat následující modlitbu svatého Augustina:

*„Dýchej ve mně, svatý Duchu, abych myslel, co je svaté.
Jednej ve mně, svatý Duchu, abych činil, co je svaté.
Posiluj mě, svatý Duchu, abych střežil, co je svaté.
Ochraňuj mě, svatý Duchu, abych nikdy neztratil, co je svaté.“*

▶ Modlitba chudého srdce

Animátor může eventuelně znovu přečíst text přílohy 4 (str...) Do otevřených dlaní si každý vložíme malé ptačí pírko, jež je tak lehké, jako vánek. Vyslovíme přitom své slůvko lásky: „*Přijď, Duchu svatý.*“

Na závěr naší modlitby všichni společně dýcháme každý na své pírko, zavaneme je směrem k balónekům, na nichž jsou vepsány naše jednotlivé dary a chvíli je pozorujeme, jak poletují. Poté si zazpíváme nějaký zpěv, kterým vzdáme díky.

▪ Čas slavení

Na svou bílou šerpu, na níž už může být vepsán náš zvláštní dar, můžeme nakreslit či namalovat určitý symbol zobrazující Ducha svatého – např. plamen ohně či ptáka. Šerpy poté můžeme vzájemně provázat, tak, aby vznikla jedna dlouhá stuha. Každý ji uchopíme oběma rukama, otočíme se a radostně zatančíme ke slávě Ducha svatého, který nás zahrnuje svými dary a sjednocuje společenství svou láskou.

▪ Společné sdílení stolu

Nejprve krásně prostřeme stůl, tak, aby nám mohl připomínat stůl věčné svatební hostiny, nebeské společenství: pokryjeme jej bílým ubrusem, rozstavíme na něj červené svíce... tak, jak jsme ve svém kraji zvyklí.

Do svého „uzlíku přátelství“ tento měsíc jako malý poklad vložíme svou bílou šerpu a malé pírko, které jsme mohli předtím umístit do svého koutu modlitby, do blízkosti ikony Ježíše a jeho přítele Mény.

Nakonec každého požádáme, aby si na příští setkání přinesl své vlastní foto.

♥ NĚKOLIK PODNĚTŮ PRO ČAS MEZI DVĚMA SETKÁNÍMI

Čas věrného přátelství

▶ Malá skupinka přátel

Abychom prohloubili naši víru, do malé skupinky přátel pozveme tentokrát našeho kaplana, kněze či pastora, aby nám pomohl setkat se s Ježíšem ve svatém Písmu.

Pokud právě na naši skupinku připadla příprava příštího času přivítání, bude na nás, abychom přichystali jakousi tabuli (může být ve tvaru srdce), na níž vepíšeme: „*Narodil jsem se, abych miloval a abych byl milován.*“

Jiná skupinka může zhotovit jedno velké a několik malých srdcí různých barev. Budou se nám hodit v čase modlitby.

► **Můj osobní život**

Každé ráno, když se probudím, zamyslím se nad právě se rodícím dnem a nad tím, co v něm budu dělat. Zeptám se sám sebe: „*Najdu ve svém celodenním programu alespoň jediný okamžik, v němž budu darovat život?*“

K o o r d i n a č n í t ý m

Evangelium o slepém od narození může v některých z nás vyvolat či oživit pocit viny. Věnujme proto dostatečný čas tomu, abychom sdostatek promysleli daný aspekt a způsob, jakým povedeme čas sdílení.

Jestliže se i nás týká blížící se čas prázdnin, pomysleli jsme už na ty z nás, kdo nevědí, jak je stráví? Jeden či dva měsíce bez jakékoli přátelské návštěvy, bez jediné z aktivit, které obvykle předem očekáváme s netrpělivostí a o níž si vždy povídáme, když se všichni společně sejdem na začátku nového školního roku, to je velmi dlouhá doba!